

"סוד החשמל"

לחבר בין תורת הנסתר לתורת הנסתר

ד"ר מתוך סדרת הספרים

גליון פרשת תצוה [זכור] ה' אלפים תשע"ב תהא שנת ע"ב בגימטריא חסד. [מותר לצלם לזיכוי הרבים]

קדש הקדשים מסמל את העולם השמיני

מצינו בגמרא (מנחות צח.) **כל הפלים שבמקדש ארפן לארפן של בית, חוץ מארון שארפן לרחבו של בית.** נראה לבאר על פי הזהר חדש (ואתחנן ע), שקו החסד הוא בבחינת ארץ, וקו הגבורה הוא בבחינת רחב. לכן כל הפלים היו ארפן לארץ הבית להתקשר למדת החסד. מה שאין כן הארון שהוא בחינת שמיני ששם שרש הגבורות, שמו אותו לרחב הבית, לקשר את כל הגבורות שבמקדש לשרשם שבארון, להמתיקם בשרשם.

מובא ב'עץ חיים' להאריז"ל (שער לו' פ"ג) **שארז"ן** אותיות **נורא** דהארון ובית המקדש הם בבחינת נורא כמו שכתוב (תהלים סח, לו) **"נורא אלהים ממקדשיך"**. ומובא בספר 'שערי אורה' (שער ה) שנורא מסמל את עמוד האמצע בבחינת תפארת המתחבר לשמיני, כמו שכתוב (יחזקאל א, כב) **"ודמות על ראשי החיה רקיע כעין הקרח הנורא"**. והרקיע מסמל את עמוד האמצע. וכן הבאנו במאמר 'חשמל כרובים' מה'בעל הטורים' על הכתוב **"ויהי בנסע הארון"**, שבנסע בא"ט ב"ח חשמל דהמרכבה העליונה שרתה על הארון והכרובים. וכן בנסע בגימטריא **יעקב** המסמל את עמוד האמצע בבחינת תפארת המתחבר לשמיני. וכן יעקב הוא עמוד התורה ובחינתו היא בחינת נורא, כדבארנו במאמר 'חשמל תורה'. וכן מובא בפרע"ח להאריז"ל (הזמירות ע' קמח) שיעקב מתחבר לשם "ה, כמו שכתוב (תהלים קלה, ד) **"כי יעקב בחר לו יה"**.

מצינו בגמרא (שבת קטו:) **תנו רבנן, ויהי בנסוע הארון ויאמר משה. פרשה זו עשה לה הקדוש ברוך הוא סימניות מלמעלה ומלמטה,** [שנמסרה במסורה לעשות נ' הפוכה בראש הפרשה ובסופה], **מפני שספר חשוב הוא בפני עצמו.** בספר נחל קדומים' לחיד"א (בהעלותך) מביא מספר 'כף ונקי' שפרשה זו שהיא ספר שלם, כאחד החמשים כפי שראינו בגמרא, היתה בזמן מתן תורה ארפה כספר שלם, והיא היתה מלמדת את שער הנ' שבתורה, וכיון שבחטא העגל הפסיד משה את שער הנ', נשפח ממנו התכן של הספר ונשארו רק פ"ה אותיות של **"ויהי בנסע"**, ולכן עושים נוני"ן הפוכין לרמז שהפסדנו את שער הנ' שהיה טמון בפרשה. ומבאר לדברינו שפרשה זו מרמזת על שער הנ'.

נראה דלכן **ימים נוראים** נקראים בשם **נוראים** דבנימים אלו יש חבור לשמיני דרך בחינת **נורא**, דהכפה גדול שהוא בחינת תפארת ונורא, מתחבר לשמיני דרך **"השמן הטוב שיורד על זקן אהרן"** בקדש הקדשים. וכן **אהרן** בגימטריא **נורא**, וכן הכתוב

מובא במהר"ל (נר מצוה' ע' כג) **קדש קדשים הוא אחר שבעה וזהו השמיני, כי הנהגת עולם הטבע הוא תחת מספר ז' ומה שאחר הטבע הוא תחת מספר שמונה.** רואים שקדש הקדשים מסמל את העולם השמיני שהוא בבחינת **בינה**, שהיא האות ה' ראשונה של שם הוי"ה. הבאנו במאמר 'חשמל לולב', מהזהר (תיקונים לה:) שהקדשים הם בבחינת האות ו', נראה דלכן היו **שמונה קדשים** בקיר שגובל רק עם קדש הקדשים, כמובא בכתוב (שמות כו, כה), לסמל שממקום זה יוצאים הווי"ם שבאים מהשמיני. וכן מצינו ב'פרקי דרבי אליעזר' (מט) שארץ הקדשים של היכל קדש הקדשים בבית שבנה שלמה, היו **חמשים אמה**. ורואים קשר בין הקדשים של קדש הקדשים למספר נ' המסמל את השמיני. שבא לאחר המ"ט שהם שבע כפול שבע. וכן מובא בספר 'אמונת עתיך' (תש"ס ע' פה) שמקום הארון אינו מן המדה, דקדש הקדשים הוא שמיני למעלה מן הטבע ומן המדה. וכן **ארון** אותיות **אור נ'** אור שבא מהנ' מהשמיני. וכן מצינו בגמרא (יומא עב:) שהארון הפנימי מהג' ארונות שבו היתה מנחת התורה, היתה גבהו **שמונה טפחים**. וכן מובא בכתבי הרמ"ד וואלי שארץ ורחב וגבה הארון היו חמש וחצי אמות, ואם נכפיל **חמש וחצי בשש**, כי כל אמה היא בסוד ו', נקבל כמנין **ג"ל**. ובארנו במאמר 'עולם השמיני' שהשמיני משפיע במספר ג"ל.

מצינו בגמרא (מנחות צח:) **ראשי הבהים דוחקין ובולטין בפרכת, ודומין כמין שני דדי אשה, שנגאמר צרור המר דודי לי בין שדי יליו"**. נראה שיש כאן רמז שהשפעת הארון שמשפיע החוצה מקדש הקדשים לפרכת היא בבחינת השפעת הדדים, המסמלת את השפעת החלב של אמה עלאה. וכפי שהבאנו במאמר 'הארון מ' מהש"ך שהבהים של הארון מסמלים תומכי תורה, היינו את השפעת התורה החוצה לגשמי. וכן התורה נמשלה לחלב אם, כפי שמצינו בגמרא (עירובין נד:) שהתורה היא בבחינת חלב אם. ועין במדרש 'ילקוט שיה"ש תתקצד) שהתורה **מינקת לכל העולם שנגאמר "דדיה ירוך בכל עת"**. ובספר 'אמרי נעים' (דיוקוב) מבאר מדוע התורה נמשלה לחלב אם, דחלב אם יש בו גם תכונות מזון, וגם תכונות משקה, מה שאין בשום משקה אחר. דאדם יכול לשבע מזה כמו לחם ושאר המאכלים. וכן התורה פוללת בתוכה את כל ההשפעות באפן שאין האדם נצרך לשום דבר.

(שמות לד, י) **"כִּי נֹרָא הוּא" ר"ת כ"ה"ן**. וכן מובא בספר 'שושן סודות' (אות פב) על הכתוב (ש"ב ו, יג) **"וַיְהִי כִּי צָעְדוּ נְשָׂאֵי אֲרוֹן ה' שָׁשָׁה צָעֲדִים וַיִּזְבַּח שׁוֹר וּמְרִיא"**, שהקשר עם הארון נעשה דרך עמוד האמצע ששיך למספר שש.

וְכֵן מובא במהר"ל ('דרשות מהר"ל' ע' פב) שזריקת הדם היתה **אחת למעלה כנגד השמיני ושבע למטה כנגד השבע שלמטה**. וכן מובא בספר 'פרי חיים' (קאמרנא) שיש רמז על עבודת האחת של הכהן הגדול ביום הכפורים, בכתוב (שמות ל, י) **"וְכִפֵּר אֶהְרֹן עַל קַרְנֹתָיו אֶחָת בַּשָּׁנָה מִדַּם חַטָּאת הַכֹּפְרִים אֶחָת בַּשָּׁנָה יְכַפֵּר עָלָיו לְדַרְתֵּיכֶם קֹדֶשׁ קִדְשִׁים הוּא לֹה"**. וכן רואים בסדור הרש"ש ליום הכפורים בכל פעם שאומרים **אחת**, מכונים לספירת הבינה המסמלת את השמיני.

מוּבָא ב'מאירי' (יומא נד:) **נותן אצבעו הטבול בדם כנגד עבי הכפורת, וכשרוצה להזות הזאה אחת למעלה מצד ידו למטה, כאדם הרוצה להשליך מלמטה למעלה. שמשפיל ידו בצד הארץ וזורק למעלה, וכשרוצה להזות שבע של מטה מגביה ידו למעלה, כאדם הרוצה לזרק למטה**. נראה דלכן את האחת למעלה זרק הכהן גדול כלפי מעלה, לסמל שזה כנגד השמיני שהוא מעליו, והוא זורק אליו את האתערותא דלתתא, כדי לקבל את האתערותא דלעילא. לעמת זאת את השבע למטה זרק הכהן גדול מלמעלה למטה, לסמל שביחס לשבע הוא מקבל מהשמיני להשפיע את השפע למטה למספר שבע. וכפי שמצינו בזהר (בשלח מט:): **כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל שְׂאֵהָרֹן הוּא הַשּׁוֹשְׁבִין שְׁלֵה לְתַקֵּן בֵּיתָה וּלְשַׁמֵּשׂ אוֹתָהּ, וּלְהַכְנִיס אוֹתָהּ לְמַלְךְ לְהַזְדַּג כְּאֶחָד, מִכָּאֵן וְאֵילָךְ כֹּל כִּהֵן שְׁמִשְׁמֵשׁ בְּמִקְדָּשׁ כְּמוֹ אֶהְרֹן. וְכֹל אֱלוֹ כִּהֲנָיִם, כָּלֵם שׁוֹשְׁבֵינֵי הַמַּלְכָּה. רוֹאִים שְׂאֵהָרֹן הַכֵּהֵן וְכֹל הַכִּהֲנָיִם הֵם בְּחִינַת אָבָא וְאֵמָא שְׁהֵם שׁוֹשְׁבֵינֵין שֶׁל הַשְּׂכִינָה**.

נִרְאָה דלכן האחת למעלה נקראת בשם **אחת, אחת, ואחת, אחת** ושתיים, דזריקה זו היא כנגד עולם האחדות שמעל הטבע. ועולם זה הוא בבחינת **אחת**. וכן **אחת** בגימטריא **שמיני**. וכן מובא בספר 'טל אורות' בשם הרב ברוך ממז'עבויז שהדלקת נר חנכה, נר אחד מעקר הדיון, ושבע נרות להדור, היא באותה בחינה של הזאת הדם אחת למעלה ושבע למטה. ומבאר לדברינו דשמונה נרות חנכה מתקשרים לשמיני. ובשמיני יש בחינה של אחת למעלה ושבע למטה. והוסיף הרה"ג ר' יעקב אריה פינק שליט"א שבגדיו של אדם הראשון קדם החטא, נקראים **כתנות אור** בא"ף, ולאחר החטא **כתנות עור** בע"ן. דלפני החטא היו לו בגדים מעולם האחדות המתקשר לאות אל"ף. ולאחר החטא קבל בגדים ששייכים לאות ע"ן שמספרה שבעים שמרמזת על העולם הזה ששיך למספר שבע.

וְכֵן מובא ברבנו בחיי (בראשית מו, כז) שמספר שבע בא תמיד בתוספת אחת, כגון שבעים נפש שיורדו למצרים בתוספת יעקב, שבעים זקנים בתוספת משה, שבעים סנהדרין בתוספת הנשיא,

שבעים אמות בתוספת ישראל, שבעים מחנות מלאכים הסובבים את כסא הכבוד עם ה' אלהי ישראל. ונראה דבכל אלו התוספות אחת היא גבוהה יותר מהשבע, היות שהיא באה לסמל את הקשר לשמיני שמעל השבע. וכדבארנו במאמר 'דגים מספר שבע', שבמספר שבע יש זה לעמת זה, מה שאין כן בשמיני הכל קדשה. **דשמיני** בגימטריא **קדוש**, ובגימטריא **קשט** או **שקט**, דקשט פרושו אמת כמו שכתוב (משלי כב, כא) **"קֶשֶׁט אִמְרֵי אֱמֶת"**. ושקט מסמל את הקדשה כמו שכתוב (מ"א יט, יב) **"וְאַחַר הָאֵשׁ קוֹל דְּמָמָה דְקָה"**, וכן שנת היובל שמסמלת את השמיני נקראת **דרור**, גימטריא **שמיני** וגימטריא **קדוש**, וגימטריא **אחת** וגימטריא **קשט** או **שקט**. וכן המשכן ששם החבור לשמיני בקדש הקדשים, **משכן** בגימטריא **שמיני** ובגימטריא **קדוש**, וגימטריא **אחת** וגימטריא **קשט** או **שקט**. וכן מובא בספר 'הנורא דיוסף שמספר דרור הוא כמנן ת"י שנים שעמד הבית הראשון שהוא בחינת בינה המסמלת את השמיני. וכן נראה דחרבן בית המקדש נקרא בשם חרבן, דחרבן אותיות **חורב נ'**, ובחרבן בית המקדש נחרב היסוד שחבר את ישראל לשער הנ'.

מוּבָא בספר 'פרי חיים' (קאמרנא) על הגמרא (ברכות ה.) **ג' מתנות טובות נתן הקדוש ברוך הוא לישראל ולא נתנם אלא על ידי יסורים והם תורה, ארץ ישראל ועולם הבא**. שתורה ארץ ישראל וחי עולם הבא, הם ר"ת **אח"ת**. ומבאר לדברינו דג' דברים אלו מרמזים על השפעת השמיני, כפי שבארנו במאמר 'חוטי החשמל מתחברים לשמיני' על תורה וארץ ישראל, וכן עולם השמיני נקרא עולם הבא, וכינון שג' דברים אלו באים מאמא עלאה, שממנה דינים יוצאים, ושם שרש הגבורות, לכן הם באים על ידי יסורים.

מְצִינוּ במשנה (יומא מג:) **בְּכֹל יוֹם כִּהֲנִים עוֹלִים בְּמִזְרְחוֹ שֶׁל כְּבֹשׁ וַיּוֹרְדִין בְּמַעְרְבוֹ, וְהַיּוֹם [יוֹם הַכְּפוּרִים] כִּהֵן גְּדוֹל עוֹלָה בְּאֲמִצֵּעַ וַיּוֹרֵד בְּאֲמִצֵּעַ, רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר לְעוֹלָם כִּהֵן גְּדוֹל עוֹלָה בְּאֲמִצֵּעַ וַיּוֹרֵד בְּאֲמִצֵּעַ**. נראה דלכן לכולי עלמא ביום הכפורים הכהן גדול עולה באמצע, לסמל שהוא מתקשר עם עמוד האמצע, ומטהר את עמוד האמצע מעוונותיהם של ישראל. וכן כל בני ישראל לובשים לבנים ואינם אוכלים ושותים ואומרים ברוך שם כבוד בקול רם, כדי להדמות למלאכים ביום הכפורים ולהתקשר לקב"ה דרך החשמל, ולזכות למחילת עוונות דרך החשמל. וכן מובא ב'שער הכוונות' להאר"ל (יום הכיפורים ח"ב ע' ערה) שבגליל יום הכפורים יש התגלות של האור המקיף של אמא עלאה המסמלת את ספירת הבינה, לכן מתעטפים בטלית בגלילה זה להתקשר עם אור זה. וכן מובא בספר 'שערי אורה' (שער ה') שספירת הבינה נקראת **לבנון**, ובית המקדש נקרא לבנון, דשם יש חבור לספירת הבינה שמלבינה עוונותיהם של ישראל. וכן הכתוב (ויקרא טז, ל) **"כִּי בְיוֹם הַזֶּה יְכַפֵּר עֲלֵיכֶם לְטַהַר אֶתְכֶם מִכָּל חַטָּאוֹתֵיכֶם לִפְנֵי הו' הַתְּהַרֵּר"** ס"ת **יהלום** שהוא בגימטריא שמות הו"ה **אדנ"י** ומסמל את עמוד האמצע, כדבארנו במאמר 'חשמל מילה'.

מוֹבָא בְּעֵץ חַיִּים' לְהֶאֱרִיז'ל (שער א' ח"א ע' יג) וְזֶה סוּד הַתֵּרֶת נִדְרִים בְּלִיל יוֹם הַכְּפוּרִים, לְפִי שְׁבָאוֹתוֹ יוֹם אָנוּ עוֹלָן עַד הַבֵּינָה, וְיֵשׁ לָנוּ יְכוּלֵת לְהַתִּיר הַנִּדְרִים אֲשֶׁר שָׁם. וְכֵן מוֹבָא בְּסֵפֶר 'קֹהֶלֶת יַעֲקֹב' (נט) עֶקֶר יוֹם הַכְּפוּרִים הוּא בְּבִינָה, וְעַל כֵּן אוֹמְרִים כָּל נִדְרֵי, וְגַם כָּאֵן רוֹאִים שְׁבִיּוֹם הַכְּפוּרִים עוֹלִים לְבִינָה וּמִמִּילָא זֶה זְמַן מִסְגָּל לְהַתִּיר נִדְרִים, וְכֵן נִדְרִים בְּגִימְטְרִיא כְּפָרְהָ, דְּדָרְךְ בְּטוֹל הַנִּדְרִים מְנַקִּים אֶת הַחֲשֵׁמֶל וְזוֹכִים לְכְפָרָה. וְכֵן נִדְרֵי מְרָמָז בְּכַתוּב הַמְדַבֵּר עַל שְׁנַת הַיּוֹבֵל (יחזקאל מו, יז) "שְׁנַת הַדְּרוֹר" בְּדִלּוּג ג' אוֹתוֹת. וְכֵן שְׁמַעְתִּי מֵהֶרֶה"ג ר' מִתְתִּיָהוּ גְלוֹזְרוֹסוֹן שְׁלִיט"א שְׁבִינָה בָּא"ל ב"ם בְּגִימְטְרִיא יוֹם כְּפוּרִים. וְכֵן יוֹם הַכְּפוּרִים עִם הָאוֹת ה' הַמְסַמְּלֵת אֶת הַשְּׁמִינִי בְּגִימְטְרִיא שְׁמִינִי. וְכֵן בְּמִסְכַּת יוֹמָא הַמְדַבֵּרֶת עַל עֲבוּדַת הַכֹּהֵן גְּדוֹל בְּיוֹם הַכְּפוּרִים יֵשׁ שְׁמוֹנָה פְּרָקִים. וְהַפְּרָק הַשְּׁמִינִי נִקְרָא יוֹם הַכְּפוּרִים. וְכֵן יוֹמָא מְרַמְזֵת עַל אִמָּא. וְהוֹסִיף הֶרֶה"ג ר' שְׁמוּאֵל אֲנְגֵל שְׁלִיט"א שְׁיֹם הַכְּפוּרִים הוּא הַשְּׁמִינִי לְאַחַר ז' יְמֵי עֲשָׂרֶת יְמֵי תְּשׁוּבָה שֶׁהָיוּ לְאַחַר רֹאשׁ הַשָּׁנָה.

מְצִינוֹ בְּמִדְרָשׁ (יִלְקוּט ש"ב קמג) ר' סִימוֹן אוֹמֵר אִמָּר הַקַּב"ה לְנִתְּוֹ הַנְּבִיא הָאִישׁ שְׁאֵי מִשְׁלַחַן אֲצִלוֹ נִדְרוֹן הוּא, קִדְּם עַד שְׁלֵא יְדוֹר לָךְ. נִרְאָה דְלִכְּוֹן דְּדוֹד הָיָה נִדְרוֹן, דְּשֶׁרְשׁוֹ מֵהַשְּׁמִינִי, כְּדַבְּאֵרְנוּ בְּמִאֲמְרֵי חֲנֻכָּה, וּמִמִּילָא הָיָה מְרַבָּה לְהַתְקַשֵּׁר לְשְׁמִינִי דְּרַךְ נִדְרִים.

מוֹבָא בְּסֵפֶר 'אֲמוּנַת עֵתִיךְ' (תש"ס ע' קפ) שְׁכַהֵן גְּדוֹל בְּיוֹם הַכְּפוּרִים הוּא שְׁמִינִי בְּעוֹלָם בְּשָׁנָה וּבִנְפֶשׁ. בְּעוֹלָם זֶה קִדְּשׁ הַקְּדָשִׁים שֶׁהוּא בְּחִינַת שְׁמִינִי. בְּשָׁנָה זֶה יוֹם הַכְּפוּרִים שְׁבוּ מִתְחַבְּרִים לְשְׁמִינִי. וּבִנְפֶשׁ זֶה כַּהֵן גְּדוֹל שֶׁמִּתְחַבֵּר לְשְׁמִינִי דְּרַךְ הַשְּׁמוֹנָה בְּגִדִים, וְהַשְּׁמֵן הַטוֹב שֶׁיִּזְרַד עַל רֹאשׁוֹ. וְכֵן מְצִינוֹ בְּזִהָר (תִּיקוּנִים מ"ה) שֶׁה' תְּפִלוֹת יוֹם הַכְּפוּרִים הֵן כְּנֶגֶד הָאוֹת ה' רֹאשׁוֹנָה שֶׁל שֵׁם הו"ה הַמְסַמְּלֵת אֶת אִמָּא. וְכֵן מוֹבָא בְּסֵפֶר 'עַם הַחֲכָמָה' תְּשַׁס"ט בְּשֵׁם ה'תּוֹרַת חֲכָם' שֶׁתְּקִיעַת שׁוֹפָר בְּמוֹצָאֵי יוֹם הַכְּפוּרִים, הִיא לְהַתְקַשֵּׁר עִם אִמָּא עֲלָאָה שֶׁהִיא בְּחִינַת שׁוֹפָר לְפָנֵי שׁוֹפְרָדִים, וְתִקְיעָה זוֹ גְבוּהָה יוֹתֵר מִתְקִיעוֹת רֹאשׁ הַשָּׁנָה. וְכֵן שׁוֹפָר בְּגִימְטְרִיא הַפְּסוּקִים "כִּי בְּיוֹם הַזֶּה יִכְפֹּר עֲלֵיכֶם", "וְכַפֵּר בְּעִדּוֹ וּבְעִדּוֹ הָעַם".

מוֹבָא בְּסֵפֶר 'שְׁעָרֵי אוֹרְהָ' (שער ח') וְטַעַם שְׁנִקְרָא יוֹם הַכְּפוּרִים בְּלִשׁוֹן רַבִּים, לְפִי שְׁשֵׁתֵי אֵלוֹ הַסְּפִירוֹת מֵתְאַחֲדוֹת בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם, סְפִירַת הַבֵּינָה וְסְפִירַת הַמַּלְכוּת. וְהֵנָּה סְפִירַת הַבֵּינָה מְטַהֶרֶת וְרוֹחֶצֶת כָּל מִינֵי טַוּוֹף וְלִכְלוּךְ שְׁנִתְּנוֹ יִשְׂרָאֵל בְּסְפִירַת הַמַּלְכוּת. רוֹאִים שֶׁכְּפָרַת יוֹם הַכְּפוּרִים בָּאָה עַל יְדֵי אַחוּד סְפִירַת הַבֵּינָה הַמְסַמְּלֵת אֶת הַשְּׁמִינִי, עִם סְפִירַת הַמַּלְכוּת. וְאֵף עַל פִּי שְׁמוֹבָא בְּשֵׁעַר הַפְּנוֹנוֹת' לְהֶאֱרִיז'ל (יוֹם הַכְּפוּרִים ח"ב ע' רעז) שְׁאֲחוּד סְפִירַת הַמַּלְכוּת עִם הַבֵּינָה בְּיוֹם הַכְּפוּרִים לֹא נַעֲשֶׂה דְּרַךְ עֵמוּד הָאֲמֻצָּע אֲלֵא הַמַּלְכוּת עוֹלָה לְבַד, חוּץ מִתְּפִלַּת נְעִילָה, בְּכָל אִפְן בְּיַחַס לְעֲבוּדַת הַכֹּהֵן גְּדוֹל נִרְאָה דְּהוּא מִתְקַשֵּׁר לְשְׁמִינִי בְּקִדְּשׁ הַקְּדָשִׁים דְּרַךְ הַחוּטִים שֶׁלּוֹ הַשִּׁיכִים לְסְפִירַת הַתְּפָאֶרֶת. דְּמְצִינוֹ בְּמִדְרָשׁ (שְׁמ"ר ל"ח,

ח) "בְּזֹאת יָבֵא אֶהְרֹן אֶל הַקֹּדֶשׁ" זוֹ הַמִּילָה. וְהוֹסִיף הֶרֶה"ג ר' י' ש' צוּר שְׁלִיט"א שֶׁ"בְּזֹאת" בְּגִימְטְרִיא שְׁמִינִי, וְגִימְטְרִיא דְּרוּר וְגִימְטְרִיא קְדוּשׁ, וְגִימְטְרִיא אַחַת וְגִימְטְרִיא קֶשֶׁט אוֹ שְׁקֵט הַמְסַמְּלִים אֶת הַשְּׁמִינִי.

מוֹבָא בְּשֵׁעַר הַפְּנוֹנוֹת' לְהֶאֱרִיז'ל (יוֹם הַכְּפוּרִים ח"ב ע' רפח) שְׁבִיּוֹם הַכְּפוּרִים יֵשׁ זְוּוּג שֶׁל אִמָּא עֲלָאָה עִם הַמַּלְכוּת שְׁעוֹלָה לְמַעְלָה, הֵינּוּ שְׁאִמָּא עֲלָאָה מְשַׁפִּיעָה יֶשֶׁר לְרַחֵל הַמְסַמְּלֵת אֶת הַמַּלְכוּת, אֶת הַשְּׁפַע שֶׁהִיא מְקַבֵּלֶת מֵאִבָּא וּמִמִּתִּיקָה אֶת הַדִּינִים מְעֻלָּה. וְזֹאת הַכְּנָה לְזוּוּג הַעֲקָרִי שֶׁל רַחֵל עִם בְּעֻלָּה הַנִּקְרָא זְעִיר אֲנָפִין בְּשְׁמִינִי עֲצָרָת. וְזֶה חֶלֶק מִבְּנֵן הַמַּלְכוּת שֶׁמִּתְחִיל בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה וּמְסַתֵּם בְּשְׁמִינִי עֲצָרָת. וְכֵן רוֹאִים אֲצֵל דְּוֹד שֶׁהִיא נְשׁוּי קִדְּם לְאַבְיגַיִל שֶׁהִיא בְּחִינַת אִמָּא, וְאַחַר כֵּן נִשָּׂא אֶת בֵּת שֶׁבַע שֶׁהִיא בְּחִינַת מַלְכוּת.

עַל פִּי זֶה נִרְאָה לְבָאֵר מְדוּעַ נִשְׁמוֹת דְּוֹד וְשְׁלֵמָה בָּאוּ לְעוֹלָם דְּרַךְ נְשִׁים שֶׁהָיוּ נְשׁוּאוֹת בְּזוּוּג שְׁנֵי. תְּמַר הִיְתָה נְשׁוּאָה לְעַר וְאוֹנוֹן, וְרוֹת הִיְתָה נְשׁוּאָה לְמַחְלוֹן. וְכֵן לְבָנוֹת לוֹט הָיוּ חֲתָנִים שְׁמִתוּ בְּסָדוּם. וְכֵן אִמּוֹ שֶׁל דְּוֹד הִיְתָה נְשׁוּאָה בְּזוּוּג שְׁנֵי לְיִשְׂרָאֵל דְּוֹד, כְּמוֹבָא בְּמַלְבִּי"ם (דְּבָרֵי הַיָּמִים א' יב, יח). וְכֵן בֵּת שֶׁבַע אִם שְׁלֵמָה הִיְתָה נְשׁוּאָה לְדוֹד בְּזוּוּג שְׁנֵי דְּבְזוּוּג רֹאשׁוֹן הִיְתָה נְשׁוּאָה לְאוֹרְיָה. וְכֵן מְצִינוֹ בְּגִמְרָא (סוֹטָה י"א) שֶׁדְּוֹד בָּא גַם מִמְרִים שֶׁהִיְתָה נְשׁוּאָה לְכָלֵב בְּזוּוּג שְׁנֵי, דְּכָשֵׁם שְׁבַעוֹלָמוֹת, כְּשְׁבוּנִים אֶת הַמַּלְכוּת יֵשׁ קִדְּם זְוּוּג שֶׁל הַמִּתְקָה שֶׁל בְּחִינַת אִמָּא, וְאַחַר כֵּן מְגִיעָה הַמַּלְכוּת לְזוּוּג הָאֲמָתִי, כֵּן בְּשִׁבִיל לְהוֹלִיד אֶת נִשְׁמוֹת הַמַּלְכוּת בְּעוֹלָם הַזֶּה שֶׁזֶה בְּנֵן הַמַּלְכוּת לְמִטָּה, הִיָּה צְרִיךְ קִדְּם זְוּוּג שֶׁל הַמִּתְקָה שֶׁל בְּחִינַת אִמָּא, וְרַק אַחַר כֵּן בְּזוּוּג שְׁנֵי הִיָּה הַזְוּוּג הַעֲקָרִי שֶׁהוֹלִיד אֶת הַמַּלְכוּת. אֵף עַל פִּי שֶׁבְּדָרְךְ כָּלֵל הַזְוּוּג הָאֲמָתִי הוּא זְוּוּג רֹאשׁוֹן, כְּמוֹבָא בְּרִש"י (סוֹטָה ב. ד"ה זְוּוּג שְׁנֵי) שֶׁזְוּוּג שְׁנֵי אֲצֵל כָּל אָדָם הוּא לְפִי מַעֲשָׂיו וְאִינוֹ הַזְוּוּג הָאֲמָתִי, בְּמַלְכוּת בֵּית דְּוֹד זֶה הַהֶפֶךְ, וְזוּוּג שְׁנֵי הוּא הַזְוּוּג הָאֲמָתִי, כְּדִלְעִיל. וְכֵן מְצִינוֹ בְּזִהָר (בְּרַאשִׁית מ"ט) שֶׁהַזְוּוּג הָרֹאשׁוֹן הוּא בְּבְחִינַת אִבָּא וְאִמָּא שְׁמִכְנִים אֶת בֵּתָם הַכְּלָה לְנִשְׁוֹאִין, וְדוֹאֲגִים לָהּ לְכָל מָה שֶׁתְּצַטְרַךְ אַחַר כֵּן. וְכֵן מוֹבָא בְּסֵפֶר 'אִסְרֵי לִגְפָן' (פּוּרִים ע' רד) שֶׁשֵׁם אֶהְיָ"ה הַמְסַמְּלֵת אֶת אִמָּא עֲלָאָה ר"ת הַפְּסוּקִים הַמְדַבְּרִים עַל הַכְּנַת הַנְּשִׁים לְנִשְׁוֹאִין, (אִסְתֵּר ב, ג, ח) "אֵל בֵּית הַנְּשִׁים אֵל יְד הַגָּא", "אֵל שׁוֹשֵׁן הַבִּירָה אֵל יְד הַגָּי".

וְכֵן מְצִינוֹ בְּזִהָר (וַיֵּצֵא כִנְגָה) שֶׁיַּעֲקֹב נִשָּׂא קִדְּם אֶת לָאָה וְאַחַר כֵּן אֶת רַחֵל, דְּלָאָה הִיא בְּחִינַת אִמָּא עֲלָאָה הַנְּרַמְזֵת בְּיוֹבֵל, וְרַחֵל הִיא בְּחִינַת מַלְכוּת הַנְּרַמְזֵת בְּשְׁמִטָּה. וְכִיּוֹן שֶׁיַּעֲקֹב הוֹלִיד אֶת קוֹמַת הַמַּלְכוּת שֶׁל יִשְׂרָאֵל הַנִּכְלָלֶת בִּי"ב שְׁבַטִים, הוּא הִיָּה צְרִיךְ לְהַתְקַשֵּׁר קִדְּם עִם לָאָה שֶׁהִיא בְּחִינַת אִמָּא וְאַחַר כֵּן עִם רַחֵל. וְכֵן הַכְּתוּב (בְּרַאשִׁית כ"ט, יח) "בְּרַחֵל בְּתִיךְ הַקְּטָנָה" ס"ת כָּל"ה, דְּרַחֵל הִיא הַכְּלָה הָאֲמָתִית שֶׁל יַעֲקֹב.

הוספות למאמר קץ הגאולה בשנת תשע"ב

ניתן לקבל את המאמר המלא בבקשה לכתובת המייל דלקמן

רמז נפלא באותיות אל"ף בי"ת על הגאולה בתשע"ב

מצינו במדרש (תהילים ז) התחיל צ'וח, "עד אנה ה' שועתי ולא תשמע". ענהו הקב"ה ואמר לו, בן תורה אתה ולא עם הארץ, כתב לך בלוח אחד אל"ף בי"ת, ואחר כך תאמר הודיעני את הקץ. וכן הוא אומר, "ויעניני ויאמר כתוב חזון ובאר על הלחות". וכן הוא אומר, "כי יום נקם בלבי ושנת גאולי באה". רואים שחבוק שואל את ה' "עד מתי", וה' עונה לו שיקח לוח ויכתב עליו את האל"ף בי"ת במלון וידע את הקץ. ויש כאן רמז נפלא, אם נכתב את כל הכ"ב אותיות בפשוטם ובמלון. א' ב' ג' ד' ה' ו' ז' ח' ט' י' כ' ל' מ' נ' ס' ע' פ' צ' ק' ר' ש' ת'. אל"ף בי"ת גימ'ל דל"ת ה"י ו"ו ז"ן ח"ת ט"ת י"ד כ"ף למ"ד מ"ם נ"ו סמ"ך ע"ו פ"י צד"י קו"ף רי"ש שי"ו תי"ו. בגימטריא 5772.

וביתר למק נראה לבאר מדוע קשורה הגאולה לשלמות הכ"ב אותיות, כפי שנבאר לקמן שסוד הגאולה הוא סוד עטרת היסוד שמחברת ב' משיחים. וזהו בחינת שלמות האותיות, כמובא בספר 'לקוטי לוי יצחק' (וארא ע' מו) עטרת היסוד נקראת אות, כי הרי מילה נקראת אות, ומילה הוא רק בחלק העטרה, ואות פרושו גלוי, מלשון "אתא בקר", כי בחינה זו היסוד הוא הגלוי. רואים שהאות מסמלת את העטרה שבניסוד שמשפיעה את השפע מהיסוד למלכות, אות מרפבת מג' אותיות א' ו' ת' לרמז שכל האותיות מאל"ף ועד תי"ו, כלולות באות ו' המסמלת את היסוד. וכן מובא בספר 'שערי אורה' (שער ב') שהאות מחברת יסוד ומלכות. וזה גם הסוד של השבת, שנקראת אות ומסמלת את הגאולה. וכן מובא מובא בספר 'נוכלו' מהרב גלזרסון שליט"א (ע' קלה) שהכתוב המסים את בריאת העולם ואת כניסת השבת (בראשית ב, א) "נוכלו השמים והארץ וכל צבאם" יש בו כ"ב אותיות. וכן בארנו במאמר 'חשמל אות' שכל הדברים שנבראו בערב שבת בין השמשות הם בבחינת אות העטרה שביסוד.

רבנו הרש"ש ושנת תשע"ב

והוסיף הרמ"ז שליט"א שרואים קשר בין רבנו הרש"ש זצ"ל לגאולה, ולשנת תשע"ב. שמו של הרש"ש רבנו שלום מזרחי שרעבי זצ"ל, וקרא לחבורו על עץ חיים שמ"ש. שהוא הר"ת של שמו. שמ"ש ומזרחי מרמזים על זריחת אור הגאולה. ושרעבי אותיות שיר ע"ב, המרמז על פרק ע"ב בתהלים שמרמז על הגאולה בשנת תשע"ב כדלעיל. וכן רואים בפרק הזה "ייראוך עם שמש וגו'" ומרמז על שמו של הרש"ש ועל התפלה שבה הוא עסק ותקן. וכן כתוב שם "יפרח בימיו צדיק רוב שלום עד בלי רח, וגו' זהו שמו לעולם לפני שמש יגון שמו". וכן יום פטירת הרש"ש, י' שבט, מרמז על י' שבטים שישבו בזמן הגאולה. ומצינו במשנה שחזרת ה' שבטים קשורה לזריחת השמש. ונביא את לשון המשנה (סנהדרין ק"י): רבי אליעזר אומר "וישלכם אל ארץ אחרת פיום הזה", מה יום מאפיל ומאיר אף עשרת השבטים שאפלה להן כן עתידה להאיר להם. וכן הכתוב (שמות יז, יב) "ויהי ידיו אמונה עד בא השמש", מרמז על השמש יחד עם תפלה וגאולה, ומשה הרים את ידיו ג' פעמים, להתפלל גם על הג' פעמים של גוג ומגוג. (עיין בכלי יקר שם, ועיין בפירוש הראב"ד לספר יצירה א, ג ובפרע"ח תפלה ז'). וכן "עד בא" ר"ת ע"ב. וכן מצינו במדרש (תנחומא משפטים יא) אומר ליה משה רבינו עד מתי, אומר ליה "עד בא השמש תשיבנו", עד שיבא משיח שנאמר "וזרחה לכם יראי שמי שמש צדקה". רואים שמש שואל את הקב"ה עד מתי, וה' עונה לו בפסוק "עד בא השמש".

”שמחנו כימות עניתנו”. צריך להתחיל בשנת תשע”ב

מובא בספר 'מגלה עמקות' (שמות) הגליות היו ראויין להיות תתק"ל שנה כמנין שנותיו של אדם הראשון וכמנין תענית"ת, ויעבדום וענו אותם ארבע מאות שנה" הנה במצרים משנולד יצחק. והיו בגלות כ"ח שנה והיינו ע' לפקידא בעלמא, שמנה עשר שנה אחר כך לבגין בית המקדש, ואחר כך היו ל"ד שנה בשעבוד מלכות פרס. ואחר כך ק"פ שנה במלכות יון. והמותר [רכ"ח] מגיע לגלות האחרון ובעונותינו שרבו נתוסף. רואים שהזמן המינימלי שנגזר לגלות האחרון הוא רכ"ח שנה, ובעונותינו נתארך עד עכשו. ובאר הרה"ג ר' יוסף מרציאנו שליט"א מצרפת שכמו שרכ"ח הוא מספר השנים המינימלי לשנות גלות, כך רכ"ח הוא מספר השנים המינימלי לשנות גאולה, שהרי כתוב (תהילים ז, טו) "שמחנו כימות עניתנו שנות ראינו רעה". ואם כך, הזמן האחרון להגאל הוא בשנת תשע"ב שממנה עד סוף ששת האלפים שנה נשארו רכ"ח שנים.

וכן רואים בסוד הרש"ש שמספר רכ"ח שהוא בגימטריא כ"ו ק"ל ע"ב, כמנין ברוך, מעלה בכל יום בתבת ברוך בתחלת העמידה את השכינה מבריאה לאצילות, וזה סוד חזרת השכינה מהגלות לגאולה. וכן מצינו בזהר (תיקונים סז) שהסוד של הגאולה דרך שם ע"ב, הוא הסוד של כ"ו ק"ל ע"ב, שנרמז בפסוק (ישעי' יט, א) "הנה יהוה רוכב על ע"ב ק"ל". ונביא חלק מדבריו: ויכלו, שבעים ושנים שמות של השם המפרש, ועליו נאמר ללבי גליתי, הה' של "הששי" היא המלכות השביעית, והיא נקראת ע"ב, ובה רוכב ו' לגאל את ישראל. זהו שכתוב "הנה יהוה רוכב על ע"ב ק"ל", משום שהיא הפלל של שלשת האבות שתלויים מהם שבעים ושנים שמות ונכללים בה, וכן נגד שלשת האבות נאמר ב"ויכלו" שלש פעמים שביעי, חסד עולה לחשבון שבעים ושנים שמות. וסוד הדבר "חי יהוה" שכבי עד הבקר", וזה הבקר של אברהם, אותו שנאמר בו "וישכם אברהם בבקר", והוא החסד שלו, משום שבחסד הזה נתקן הפסא, וסוד הדבר "ובחסד עולם רחמתך". וכן "הנה יהוה רוכב על ע"ב ק"ל". בגימטריא רכ"ח. וכן "יהוה" פעמים "רכב" בגימטריא 5772. וכן הכתוב "הנה הו"ה רכב על עב קל" בגימטריא תורה. וכן הכתוב (זכריה ט, ט) "עני ורכב על חמור", בגימטריא רכ"ח. וכן מצינו בגמרא (ע"ז ט) אמר רבי חנינא אחר ארבע מאות לחרבן הבית אם יאמר לך אדם קח שדה שנה אלה דינרים בדינר אחד לא תקח. וגם כאן רואים את המספר רכ"ח שמסגל לגאולה, כי ארבע מאות שנה אחר החרבון, הם רכ"ח שנה מתחלת האלף החמישי. וכן רכ"ח נרמז בפסוק (ישעי' כו, ט) "חבי כמעט נגע עד יעבר זעם". היינו שעד הרכ"ח צריך לחכות. וכן מרמז בפסוק (תהילים קיב, ד) "זרח בחשך אור לישירים". ובפסוק (תהילים קלט, יב) "ולילה כיום יאיר פחשיכה כאורה". ובפסוק (בראשית מט, א) "האספו ואגידה לכם את אשר יקרא אתכם באחרית הימים". והוסיף הרה"ג ר' אביגדור אהרנזון שליט"א את הפסוק (שה"ש ב, ט) "הנה זה עומד אחר פתלנו משגיח מן החלונות מציץ מן התרפים".

וכן רכ"ח בגימטריא כרוב המסמל את השכינה בגלות. כמובא בזהר חדש (תיקונים קטו): משגלו ישראל התמעטו כנפי החיות, וכרוב אחד שהוא עמוד האמצע, נסתלק לגבי ההוא מכסה שלמדנו בו "וירכב על כרוב ויעוף" נשאר הכרוב השני שהיא שכינתא בגלותא. וכן מצינו בגמרא (ר"ה לא). עשר מסעות נסעה שכינה, מכפרת לכרוב, ומכרוב לכרוב, ומכרוב למפתן, וממפתן לחצר, ומחצר למזבח, וממזבח לגג, ומגג לחומה, ומחומה לעיר, ומעיר להר, ומיהר למדבר. הגמרא מדברת על השכינה שנסעה עם ישראל לגלות, ולכן השכינה המשיכה לנסע עד המדבר שהוא מקום שליטת הסטרא אחרא, לרמז שנסעה עם ישראל לגלות שהוא בבחינת מדבר. ומה שאומר ר' יוחנן שנסעה מכפרת לכרוב, ומכרוב לכרוב, נראה לבאר כיון שהיתה צריכה להסתלק, רצתה לעלות חזרה למעלה, ונסעה לכרוב שמעלה את כל הדברים מלמטה למעלה, וכרוב זה העביר אותה לכרוב השני שמוריד את השפע מלמעלה למטה, כדי שהוא ישלח השכינה למטה לרדת עם ישראל לגלות. ובשנת רכ"ח כמנין כרוב"ב נזכה שהכרוב שהיא השכינה תחזור אכ"ר. וכן מובא בספר 'תורת יעקב' להרה"ג ר' יעקב חיים סופר שליט"א (ע' רמט) שהמלה "כרוב כרובים הכרובים", מזכרת בתורה שמונה עשרה

פעמים, ונבאר לקמן שמספר ח"י מסמל את הגאולה בעתה. ומרמז בגמרא (ע"ז ג:) הקב"ה רוכב על כרוב קל שלו וש"ס בשמונה עשר אסף עולמות. וכן כרובים בגימטריא הכתוב (ש"ב כב, מז) "חי הוי"ה וברוך", ובגימטריא הכתוב (במדבר ו, כד) "וברכך הוי"ה". ובגימטריא ובגימטריא סימן טוב ומזל טוב. וכן בגאולת מצרים מצינו שהיתה דרך כרוב. כמובא במדרש (תנחומא שופטים יד) "וירכב על כרוב ויעף" רכב הקב"ה על כרוב לנצח סוסו של פרעה וכל חילותיו. והוסיף הרה"ג ר' אביגדור אהרנזון שליט"א שיציאת מצרים היתה דרך ענן הבכור שהוא אותיות כרוב. וכן בגאולת פורים כתוב (אסתר ו, ח) "אשר רכב עליו המלך" ס"ת פרו"ב.

"בהמות בהרי אלף"

מצינו במדרש (ויקרא רבה כב, י) "בהמות בהרי אלף" רבי יוחנן וריש לקיש ר' יוחנן אומר בהמה אחת היא ורבוצה על אלף הרים, ואלף הרים מגדליו לה כל מיני עשבים והיא אוכלת. וריש לקיש אמר בהמה אחת היא רבוצה על אלף הרים, ואלף הרים מגדליו לה מאכל לאכילתו של צדיקים לעתיד לבא והיא אוכלת. ומובא בע"פ חיים' להאריז"ל (שער מט, ג) דע כי באדם הראשון הבררו כל הברורין של כל העולמות וכל הנשמות בבחינת אחר באחר והיו חסרים בחינת פנים בפנים, זולת בהמות בהרי אלף, ולעתיד יתבררו בהמות בהרי אלף. ומבאר ה'חסד לאברהם' (מעין ד נהר כז) בהמות בהרי אלף לא יוכלו להתברר לגמרי, ולכן אלו מזמנים לאכילת הצדיקים לעתיד לבא ואז על ידי אכילה ההיא יתבררו לגמרי. רואים שהסוד של "בהמות בהרי אלף", הוא הברור הגדול שיעשה בזמן הגאולה. וברור זה כמו כל הברורים שיך לשם ב"ן ששם נפלו הניצוצות. וכפי שמובא בספר 'עץ הדעת טוב' (ויקרא שם ב"ן בהה"ן כמנן בהמ"ה, סוד "בהמות בהרי אלף" הרבוצה על אלף הרים. וכן מובא בספר 'באורי אנדות אפיקי ים' (ב"ק ס:) בהמות בהרי אלף סוד שם ב"ן בהמ"ה. ובאר הרה"ג ר' ר' ב' שליט"א אם נחשב אלף פעמים בהמ"ה, [היינו 111 כמנן אלף כפול 52 כמנן בהמ"ה או ב"ן] נקבל 5772. וכן אכילת העשבים שהיא אוכלת בעולם הזה, מרמזת על זמן הגלות, בסוד יעלו עשבים בלתייך, ובסוד "בפרח רשעים כמו עשב" כדלקמן. וכן בהרי מרמז על ברור.

נבואת ירמיהו מרמזת על מה שקורה בימינו בדמשק

[והוסיף הרמ"ז שליט"א שהפסוק "על פני כל אחיו נפל" מרמז על האחים המוסלמים שמפילים את מלכות ישמעאל בכל המקומות. וזה נעשה "על פני כל", בדרך של הפגנות שכל העולם רואה. וביתר באור: כל הפרשה שם מדברת על תולדות ישמעאל ובניו ושני חיי ומיתתו, והסיום של הפרשה מדבר על מה שקרה לבני ישמעאל אחרי מיתתו, (בראשית כה, יח) "וישכנו מחוילה עד שור אשר על פני מצרים באכה אשורה על פני כל אחיו נפל". ועל זה אומר ה'בעל הטורים' שסיום הפסוק מרמז על הסוף של ישמעאל באחרית הימים. ולכן כתוב "על פני כל אחיו נפל", שישמעאל לא יפול בידי אמות אחרות, אלא מאחיו; הפיכות פנימיות כפי שרואים בימינו, ולכן השתלשל בגשמיות השם של המורדים 'האחים המוסלמים' לסמל את הפסוק הזה שהאחים מפילים את ישמעאל לעיני כל. וכן מצינו במדרש (ילקוט בראשית עט) "ועל פני כל אחיו ישכון", "על פני כל אחיו נפל". בעולם הזה "ישכון", אבל לעתיד לבא "נפל". ויוצא שיש לנו פסוק בתורה על אחרית הימים, שמתקיים לעינינו ממש. והוסיף הרה"ג ר' י' ש' צור שליט"א ש"על פני כל אחיו נפל" בגימטריא אנשי החמאס.

וכן רואים בנבואת ירמיה' רמז על מה שקורה בימינו בדמשק, כתוב (ירמ' מט, כג) "לדמשק בושה חמת וארפד כי שמעה רעה שמעו נמגו בים דאגה השקט לא יוכל: רפתה דמשק הפנתה לנוס ורטט החזיקה צרה וחבלים אחזתה פיולדה וגו'. לכן יפלו בחוריה ברחבתיה וכל אנשי המלחמה ידמו ביום ההוא נאם ה' צבאות: והצתי אש בחומת דמשק ואכלה ארמנות בן הדד". ומבאר המלבי"ם "יפלו בחוריה ברחבתיה" לא בשדה המערכה, "וכל אנשי המלחמה ידמו" ויפרתו ולא יעשו חיל. והוסיף הרה"ג ר' ז' ר' שליט"א ש"בן הדד" בגימטריא אסד. וכן הוסיף

הרה"ג ר' א' דויטש שליט"א שט"ת הפתוב "לכן יפלו בחוריה ברחובותיה" בגימטריא אסד. וכן לשון הפסוק "ביום ההוא" מרמז על זמן רחוק של אחרית הימים. והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א ש"יפלו ברחובותיה" עם האותיות והכולל בגימטריא תשע"ב.

רמז בסדר המשניות על תשע"ב

בהמשך לדברי ספר 'עבודת הקדש' סדר טהרות הוא כנגד האלף השישי, נראה להוסיף שהגאולה היא בסוד טהרה. כמובא במשנה (יומא ח, ט) **אמר רבי עקיבא, אשריכם ישראל, לפני מי אתם מטהרין, ומי מטהר אתכם, אביכם שבשמים, שנאמר, "וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם".** ואומר, "מקוה ישראל יי", מה מקוה מטהר את הטמאים, אף הקדוש ברוך הוא מטהר את ישראל. וכן מובא בספר 'אמונת עתיך' (תשנ"ז ע' צד) שששה סדרי משנה הם כנגד ששת ימי השבוע, וסדר טהרות הששי הוא כנגד יום ששי ששייך ליוסף. ולכן צפנת שמו של יוסף בגימטריא טהרות. וכן רואים שהמשנה האחרונה בסדר טהרות, מדברת על עולם הבא. **אמר רבי יהושע בן לוי, עתיד הקדוש ברוך הוא להנחיל לכל צדיק וצדיק שלש מאות ועשרה עולמות.** והוסיף הרה"ג ר' אביגדור אהרנזון שליט"א שהמסכת השביעית בסדר טהרות היא מסכת נדה, ומרמזת על השעה השביעית של האלף השישי. והפרק השמיני מרמז על ההמאה והעשור השמיני שאנו מונים לפי חשבון השנים שלנו, ומשנה ג' מרמזת על שנת תשע"ב. שהיא השלישית בעשור הנוכחי, וזה לשון המשנה: **מעשה באשה אחת שבאת לפני רבי עקיבא, אמרה לו, ראיתי פתם. אמר לה, שמא מכה היתה בין. אמרה לו, הן, וחייתה. אמר לה, שמא יכולה להגלע ולהוציא דם. אמרה לו, הן. וטהרה רבי עקיבא.** היינו אותו רבי עקיבא שדורש את הטהרה לעתיד לבא כדלעיל, מטהר במשנה הזאת, את הנדה בטענה שזה פצע ולא נדה. ומרמז שטומאתם של ישראל וחסאייהם באים בגלל הצרות והיסורים שהם סובלים בגלות בבחינת פצע, ואין כאן טומאה כלל והם טהורים. ובכלל כל הפרק שם בנדה, מדבר על טהרה בגלל שתולים בדבר אחר. וכפי לשון המשנה שם **ותולה בכל דבר שהיא יכולה לתלות.** וכן המשנה מספר 772 בסדר טהרות, (פרק ב' משנה ד') מרמזת על הגאולה. **כל הנשים בחזקת טהרה לבעליהן. הבאין מן הדרך, נשיתן להן בחזקת טהרה.** מרומז כאן שכל כלל ישראל הם בחזקת טהרה, ובפרט שבאו מן הדרך הארוכה של הגלות והיסורים, בודאי שהם בחזקת טהרה.

עוד הוספות ורמזים

ועוד בענין תשע"ב כשנת אתחלתא דגאלה מובא בספר 'שבילי אמונה' (נתיב י) שמשתיח בן יוסף יבא ד' שנים לפני משיח בן דוד, ואם ביאת משיח בן דוד היא במוצאי תשע"ה, ביאת משיח בן יוסף היא בשנת תשע"ב. והוסיף הרה"ג ר' מ' ח' ש' שליט"א שאם נחשב את 219 שנים מתשע"ב עד סוף הששת אלפים שנה, ביחס לששת אלפים שנה, נקבל 3.6 אחוז. פעמים ח"י בבחינת יסוד, שמסמל את משיח בן יוסף. ואותו דבר אם נחשב את הימים בין פורים לראש חודש ניסן, [13.5 ימים, פי בפורים הלילה שאחריו הולך אחרי היום לענין סעדת פורים כמובא בפוסקים]. ביחס ל365 ימות השנה, נקבל 3.6 אחוז. וכמו שפורים הוא אתחלתא דגאלת ניסן, שכבר דורשים מפורים בהלכות הפסח שלשים יום קודם החג. וכן האור של פורים קשור עם פסח, כפי שידיוע שהמן נתלה בפסח, וישועת פורים באה לאחר שהתעורר רעש בשמים מזה שצמו ביום א' דפסח. וכן מובא ברש"י (תענית כט.) **משונכנס אדר מרבים בשמחה, ימי נסים היו לישראל פורים ופסח.** ורואים שרש"י מקליל את גאלת פורים ופסח יחד, שכבר משונכנס אדר שמחים עם חגים אלו. וכפי שמובא ב'לקוטי מוהר"ן' (עד) **פורים על שם הפך ואחר כך נעשה פרה.** שהיא הכנה לפסח. כך שנת תשע"ב היא אתחלתא דגאלה בבחינת פורים שבא קודם פסח. וכפי שנבאר לקמן שסוד התקופה שלנו הוא בבחינת נסירה כמו הסוד של פורים. **וכן הברכה שמברכים על גאלת פורים: ברוך אתה הוי"ה [אדני]**

אֲלֵהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם. הִרְבָּ אֶת רִיבֵנוּ. וְהָדֵן אֶת דֵּינֵנוּ. וְהוֹקֵם אֶת נַקְמָתֵנוּ. וְהַמְשַׁלֵּם גְּמוּל לְכָל אוֹיְבֵי נַפְשֵׁנוּ. וְהַנְּפָרֵעַ לָנוּ מִצְרֵינוּ. בְּגִימְטְרִיא 5772.

מְצִינּוּ בַּזְהַר (בראשית יח): בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד יְחוּדָא דְלִתְתָא. "שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֶחָד". יְחוּדָא עֲלָאָה. דָּא לְקַבִּיל דָּא. הֵינּוּ שְׁבַשְׁמַע יִשְׂרָאֵל מְעוֹרְרִים אֶת הַיְחוּד לְמַעְלָה בְּתַבַּת אֶחָד. וּבְבִרְוֹן שֵׁם מְשֻׁלְמִים אֶת הַיְחוּד גַּם לְעוֹלָמוֹת הַתַּחְתּוֹנִים עַד לְעוֹלָם הָעֲשִׂיָה הַתַּחְתּוֹן. וּמוּבָא בְּשִׁעַר הַכְּפֻנּוֹת לְהַאֲרִיז"ל (קריאת שמע ו') שְׁכּוֹנּוֹת בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד הֵן כְּנֻגַד לָאָה שֶׁהִיא בְּסוּד מוֹד"ת, כְּפִי שְׁמַאֲרִיךְ שֵׁם. וְאִם נִחְשָׁב אֶחָד כְּפּוֹל מוֹד"ת, הֵינּוּ נִחְבָּר בֵּין הַיְחוּדָא עֲלָאָה לְיְחוּדָא תַּתָּאָה, נִקְבֵּל 5772.

מְצִינּוּ בַּזְהַר (פקודי רמא): שְׁחִבּוֹר הַקְּרָשִׁים לְאֲדָנִים הִיָּה בְּבַחֲיִנַת חִבּוֹר יְסוּד וּמַלְכוּת. וְכֵן מוּבָא בְּלִק"ת לְהַאֲרִיז"ל (פקודי ע' קעד) שֶׁהַאֲדָנִים בְּמִשְׁכָּן הָיוּ כְּנֻגַד שֵׁם אֲדָנִי הַמְּסַמֵּל אֶת הַמַּלְכוּת. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר 'דְּגַל מַחְנֵה אֲפְרַיִם' (תְּרוּמָה ד"ה שְׁנֵי אֲדָנִים), הֵינּוּ שְׁתֵּי בַחֲיִנּוֹת אֲדָנִי, שֶׁהוּא כְּבוֹכֹל קוּב"ה וְשִׁכְיִנְתִּיה, "לְקַרְשׁ הָאֶחָד", הֵינּוּ לְקַרְשׁ הָאֶחָד. וְגַם כְּאִן רוֹאִים שֶׁהַחִבּוֹר בֵּין הַקְּרָשִׁים לְאֲדָנִים שְׁמַסְמֵל אֶת הַיְחוּד שֶׁל הַמִּשְׁכָּן בְּבַחֲיִנַת חִבּוֹר שְׁנֵי הַמְּשִׁיחִים, נַעֲשֶׂה דְרָךְ בַּחֲיִנַת שְׁתֵּי יָדִים, כְּמוֹ שְׁכֻתוֹב (שְׁמוֹת לו, כב) "שְׁתֵּי יָדַי לְקַרְשׁ הָאֶחָד מִשְׁלֵבַת אַחַת אֶל אַחַת". וְכֵן "שְׁתֵּי יָדוֹת לְקַרְשׁ הָאֶחָד" ר"ת שִׁיל"ה שְׁמוֹ שֶׁל מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחִים. וְכֵן "מִשְׁלֵבַת" בְּגִימְטְרִיא תשע"ב. וְהַשְּׁלוֹב מְרַמֵּז עַל הַיְחוּד, כְּמוּבָא בְּרִש"י (שְׁמוֹת כו, כה) כְּשִׁלְיָה הַנִּכְנָסֵת בְּנֻקָּב עֲמוּדֵי הַסֵּלֶם, וְהוּא לְשׁוֹן "מִשְׁלֵבַת", עֲשׂוּיּוֹת כְּמִין שְׁלִיבָה. וְכֵן בְּאַרְנוֹ לְעִיל שֶׁהַסוּד שֶׁל תַּהֲלִיךְ מֵאָה שָׁנָה הוּא בְּסוּד מֵאָה אֲדָנִים, וְיוֹצֵא שְׁחִבּוֹר הַאֲדָנִים הַנִּרְמָז בְּ"מִשְׁלֵבַת" בְּגִימְטְרִיא תשע"ב. הוּא נִקְדַּת יְחוּד הַמְּשִׁיחִים שְׁבִתוֹךְ הַמֵּאָה אֲדָנִים – שְׁנִים. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' שְׁמַעוֹן גוֹלְדְבֵּרְג שְׁלִיט"א שְׁבַפְרִישַׁת הַקְּרָשִׁים מְזַכֵּרֵת ד' פְּעָמִים הַמֵּלָה "צִלְע" שֶׁהִיא כְּמִנְיֵן קָץ. וְד' פְּעָמִים צִלְע עִם הַאוֹתִיּוֹת בְּגִימְטְרִיא תשע"ב.

מְצִינּוּ בַּזְהַר (וּאֲתַחֲנֵן ע"ה): "אוֹי לָנוּ כִּי פָנָה הַיּוֹם כִּי יָנֹטוּ צִלְלֵי עַרְב", יוֹם וָצַל הוּא סוֹף גְּלוּתָא, וְשִׁיעוּרָא דְהַאי צַל שִׁית קְמִצִין וּפְלָגָא. וְכַעֲיֵן זֶה מְצִינּוּ גַם בַּזְהַר (וִיקְרָא טו) וְדָא בְּגְלוּתָא בְּתַרְאָה הוּא כְּהַאי אָרְז דְאֲתַעֲבַב לְסַלְקָאָה, וּמִשְׁעֵתָא דְסַלִּיק עַד דְקָאִים בְּקִיּוּמִיהָ הוּא יוֹמָא וְשִׁירוּתָא דְיוֹמָא אֲחֻרִינָא עַד דְעֵבִיד צַל בְּנַהוּרָא דִימְמָא. וּמִפְרֵשׁ הַגְּר"א שֵׁם וְרוּצָה לוֹמַר אֶלְף שְׁנָה שֶׁל הַגְּלוּת, וְעוֹד חֲצִי הַיּוֹם עַד חֲצִי שְׁעָה אַחַר חֲצוֹת, שְׂאֵז מִתְחִיל הַיּוֹם לְהַעֲרִיב. וְכֵן מְפָרֵשׁ הַמְּתוֹק מְדַבֵּשׁ שִׁית קְמִצִין וּפְלָגָא פְּרוּשׁוֹ שֵׁשׁ שְׁעוֹת וְחֲצִי בַיּוֹם הַשֵּׁשִׁי, שְׂאֵז נִכְרַ כִּי נֹטָה הַצַּל לְמַעֲרָב. בְּאוֹר הַדְּבָרִים: בֵּינּוּ שִׁיּוּמוֹ שֶׁל הַקּוּב"ה אֶלְף שְׁנָה, כְּמוֹ שְׁכֻתוֹב (תְּהִלִּים ז, ד) "כִּי אֶלְף שְׁנִים בְּעִינֵיךְ בַּיּוֹם אֲתַמּוֹל כִּי יַעֲבֹר", סִיּוּם הַגְּלוּת יִהְיֶה כְּשִׁיעֵבֵר יוֹם וָצַל, הַמְּרַמֵּזִים עַל הָאֶלְף הַחֲמִישִׁי שֶׁהוּא יוֹם שְׁלֶם, וְחֵלֶק מֵהָאֶלְף הַשֵּׁשִׁי עַד זְמַן הַצַּל. הֵינּוּ כְּשִׁינְיַע זְמַן שֶׁל מְנַחֵה גְדוּלָה, אַחֲרֵי שֵׁשׁ וְחֲצִי שְׁעוֹת מִהַבְּקָר שֶׁל הַיּוֹם הַשֵּׁשִׁי שֶׁל הַקּוּב"ה, שֶׁהוּא הָאֶלְף הַשֵּׁשִׁי לְבְרִיּוּת הָעוֹלָם, זֶהוּ סוֹף הַגְּלוּת. וְאִם נִחְלַק אֶת הָאֶלְף הַשֵּׁשִׁי לִ24 שְׁעוֹת, וְנִכְפִּיל בִּ24 וְחֲצִי, 12 שְׁעוֹת שֶׁל לֵילָה, וְעוֹד שֵׁשׁ וְחֲצִי שְׁעוֹת שֶׁל יוֹם, נִקְבֵּל אֶת סוֹף תְּמוּזָה תשע"א. שְׁעַל זֶה אוֹמֵר הַזְהַר בְּשִׁנֵּי מְקוּמוֹת סוֹף גְּלוּתָא. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' אֲבִיגְדוֹר אֶהֱרַנְזוֹן שְׁלִיט"א שְׁמַנְחָה אוֹתִיּוֹת נְחֻמָּה. וְב' פְּעָמִים מְנַחֵה אוֹ נְחֻמָּה בְּגִימְטְרִיא הַר. ג' פְּעָמִים בְּגִימְטְרִיא שְׁדָה. ד' פְּעָמִים בְּגִימְטְרִיא בֵּית, שֶׁהֵם הַשְּׁמוֹת שֶׁל בֵּית הַמִּקְדָּשׁ כְּמוּבָא בְּגִמְטְרִיא (פְּסַחִים נא). וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' אֲבִיגְדוֹר אֶהֱרַנְזוֹן שְׁלִיט"א שֶׁהַכְּתוּב "אוֹי לָנוּ כִּי פָנָה הַיּוֹם כִּי יָנֹטוּ צִלְלֵי עַרְב" עִם הַמְּלִים בְּגִימְטְרִיא זְמַנוֹ תשע"ב.

מוּבָא בְּפִרְוֵשׁ הַגְּר"א לְתַקוּנֵי זֶהַר (תִּיקוּן כא) כָּל הַמְּבּוּל וְהַמְּעֵשָׂה דְשְׁלִיחוֹת יוֹנָה מִתְּפָרֵשׁ הַכֹּל עַל הַגְּלוּת וְהַגְּאֻלָּה. וְגַם כְּאִן מְרַמֵּז בְּכַתוּב (בְּרַאשִׁית ח, י) "וַיִּחַל עוֹד שְׁבַעֵת יָמִים אַחֲרָיִם וְגו', [אוֹתִיּוֹת תשע"ב]. וְתַבָּא אֵלָיו הַיּוֹנָה לְעַת עַרְב [בְּגִימְטְרִיא תשע"ב] וְהִנֵּה עֲלָה זֵית טָרֵף בְּפִיָּה וַיִּדַע נַח כִּי קִלּוּ הַמַּיִם מֵעַל הָאֲרָץ". וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר תַּקְט"ו תְּפִלוֹת לְרַמְח"ל (קעז) "לְעַת עַרְב יִהְיֶה אוֹר" שֶׁהוּא הַזְּמַן שֶׁשְׁבָה הַיּוֹנָה אֶל נַח "לְעַת עַרְב". וְכֵן הַכְּתוּב (בְּרַאשִׁית ז, י) "וַיְהִי לְשַׁבְעַת הַיָּמִים וַיְמִי הַמְּבּוּל הָיוּ עַל הָאֲרָץ". נְרַמֵּז בּוֹ תשע"ב "לְשַׁבְעַת" וּבַעֲתָה "לְשַׁבְעַת הַיָּמִים", שְׁעַד תשע"ב תִּמְשַׁךְ הַגְּלוּת שְׁנַרְמֵזֵת בְּמְבּוּל, וְאֵז תַּהֲיֶה גְּאֻלַּת בְּעֵתָה. וְכֵן שְׁנַת תשע"ב

מִרְמָזַת בְּדִלּוֹג הַפּוֹךְ שֶׁל נ' אוֹתִיּוֹת [שֶׁעַר הַחֲמִשִּׁים הַגּוֹאֵל] מֵהָאוֹת ת' שֶׁל יְצִיאַת נח מֵהַתְּבֵה, עַד הָאוֹת ב' בְּמַלִּים "לַעַת עֶרֶב". (בראשית ת, יא) "וַתְּבֹא אֵלָיו הַיּוֹנָה לַעַת עֶרֶב וְהָנָה עָלָה זֹאת טָרֶף בְּפִיהָ וַיֵּדַע נח כִּי קָלוּ הַמַּיִם מֵעַל הָאָרֶץ: וַיִּחַל עוֹד שְׁבַעַת יָמִים אַחֲרַיִם וַיִּשְׁלַח אֶת הַיּוֹנָה וְלֹא יָסְפָה שׁוּב אֵלָיו עוֹד: וַיְהִי בְּאַחַת וָשֵׁשׁ מֵאוֹת שָׁנָה בְּרֵאשׁוֹן בְּאַחַד לַחֲדָשׁ חֲרָבוּ הַמַּיִם מֵעַל הָאָרֶץ וַיִּסַּר נח אֶת מִכְסֵה הַתְּבֵה".

וְכֵן מוֹבָא בְּסוּף הַסֵּפֶר 'וְאֲשֶׁר תְּבֹאנָה יְגִידוּ' מֵאִמֶר מֵהֵרָה"ג ר' צְבִי קוֹשֶׁלֶבְסְקִי שְׁלִיט"א עַל קֶץ הַזֵּהָר שֶׁל שְׁנַת תשע"ב. וּמִבְּאֵר שֵׁם בְּאַרְיִכוֹת שְׁלֹאֲחֵר ער"ב שְׁנַיִם מֵהַבְּקָר שֶׁל הַיּוֹם הַשִּׁישִׁי, [שְׁמַתְחִיל בְּשְׁנַת 5500] אֲנַחְנוּ נִכְנָסִים לְהַגְדֵּרֵת עֶרֶב שֶׁל עֶרֶב שְׁבַת. שֶׁהִיא הַגְּדֵרֵת הַפְּסוּקִים וְהַזֵּהָר וְהַרְמַז'וֹן לְגֵאֲלָה כְּפִי שְׁמֵאֲרִיךְ שֵׁם שְׁזָה זְמַן מִנְחָה גְדוּלָה, וְזִמְן לְהַכְנִיעַ אֶת הָעֶרֶב רַב. וְאֵת הָעֶרְבִיִּים. וּמְרַמֵּז בְּזֵהָר (פְּנַחֵס רִי"ט:) ע"ב, בְּהֵוֹא זְמַנָּא "וַיִּבְּנוּ צְדִיקִים יִרְאוּ וַיִּשְׁמַחוּ וַיִּשְׂרִים יַעֲלֶזּוּ וַחֲסִידִים בְּרָנָה יִגִּילוּ. אֶלֶף שְׁתִּיתָאָה וְכוּ' עַד תִּשְׁלוּם רַע"ב יְהִיָּה עֶרֶב, הַדָּא הוּא דְכָתִיב "עֶרֶב וַיֵּדַעְתֶּם כִּי ה' הוֹצִיא אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם". "כִּי עֲבַדְתָּ עֶרֶב אֶת הַנֶּעַר וְגו'". וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' יְהוֹנָתָן ג. שְׁלִיט"א שֶׁהַזֵּהָר מְזַכֵּר אֶת הַפְּסוּק "כִּי עֲבַדְתָּ עֶרֶב אֶת הַנֶּעַר", כִּי פְּסוּק זֶה מְרַמֵּז עַל חֲבוּר יוֹסֵף וַיהוּדָה דָּרָךְ בְּנִימִן. שֶׁהוּא בְּחִינַת עֶטְרַת הַיְסוּד שְׁמַחְבֵּרֵת יְסוּד וּמַלְכוּת, וְזֶה הַסּוּד שֶׁל שְׁנַת תשע"ב שְׁמַחְבֵּרֵת אֶת מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף וּמְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד. וְכֵן הַכְּתוּב (זכריה יד, ז) "וְהָיָה לַעַת עֶרֶב יְהִיָּה אוֹר", מְרַמֵּז עַל תשע"ב, "לַעַת" בְּגִימְטְרִיא 500, "עֶרֶב" בְּגִימְטְרִיא 272, וְכִשְׁתַּגִּיעַ שְׁנַת תשע"ב, "יְהִיָּה אוֹר". וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' אֲבִיגְדוֹר אֶהֱרַנְזוֹן שְׁלִיט"א שֶׁהַכְּתוּב "וְהָיָה לַעַת עֶרֶב יְהִיָּה אוֹר", בְּגִימְטְרִיא זְמַן ה' אֶלְפִים תשע"ב. וּבְמַלּוּי הָאוֹתִיּוֹת בְּגִימְטְרִיא חֲמִשָּׁה אֶלֶף שְׁבַע מֵאָה וְשִׁבְעִים וְשִׁתִּים שָׁנָה. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' י' ו' שְׁלִיט"א שְׁעָר"ב נְרַמֵּז בְּפְסוּק (ישעי' כו, ט) "חֲבִי כִמְעַט רָגַע עַד יַעֲבֹר זָעַם". הַיִּינוּ שְׁצָרִיךְ לַחֲכוֹת עַד הַרְג"ע, לְהַשְׁלִים תִּשְׁלוּם רַע"ב. "עַד יַעֲבֹר זָעַם". וְהוֹסִיף הַרְמ"ז שְׁלִיט"א שְׁרַג"ע ר"ת הַכְּתוּב (בַּמְדַּבֵּר כַּד, ט) "רֵאשִׁית גּוֹיִם עֲמַלְק". דְּכָתוּב זֶה מְדַבֵּר עַל הָרֵאשִׁית וְהַחֲשִׁיבוּת שֶׁל עֲמַלְק, שֶׁהוּא עַד זְמַן הַרְג"ע בְּלָבָד, וְאַחֲרֵי הַרְג"ע, מִמְשִׁיךְ הַכְּתוּב "וְאַחֲרֵיתוֹ עַדִּי אֲבֹד". וְכֵן רָגַע מְרַמֵּז בְּכָתוּב (תהילים ט, ו) "נִגְעַרְתָּ גּוֹיִם אֲבֹדְתָּ רָשָׁע שְׁמָם מַחִיתָ לְעוֹלָם וָעַד". וְכֵן כְּתוּב (בראשית מד, לד) "כִּי אֵיךְ אֶעֱלֶה אֶל אָבִי וְהַנֶּעַר אֵינְנוּ אֵתִי פֶן אֶרְאֶה בְּרַע אֲשֶׁר יִמְצָא אֶת אָבִי". נִרְאֶה דִּישׁ כָּאֵן רָמַז שִׁיְהוּדָה אוֹמֵר לְיוֹסֵף "פֶּן אֶרְאֶה בְּרַע", אוֹתִיּוֹת עֶרֶב, שְׁעַד הָעֶרֶב הַנֶּעַר בְּנִימִן הַמְּסַמֵּל אֶת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ "אֵינְנוּ אֵתִי" וּבְמַצֵּב זֶה "אֵיךְ אֶעֱלֶה אֶל אָבִי", לְהַתְקַשֵּׁר אֶל אָבִי שְׁבַשְׁמִים. וְכֵן יֵשׁ רָמַז בְּכָתוּב (שְׁמוֹת לב, כב) "וַיֹּאמֶר אֶהְרֹן אֶל יִחִיר אֶף אֶדְנִי אֶתָּה יַדְעָתָ אֶת הָעָם כִּי בְרַע הוּא". אוֹתִיּוֹת עֶרֶב, שְׁעַד זְמַן הָעֶרֶב, תְּהִיָּה שְׁלִיטַת הַרַע בְּעוֹלָם. וְכֵן עֶרֶב אוֹתִיּוֹת רַעַב, וְאוֹתִיּוֹת בַּעַר, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (תהילים עג, כב) "וְאֲנִי בַּעַר וְלֹא אֲדַע בְּהַמּוֹת הַיִּתִּי עֲמֹךְ".

כְּתוּב (רות ג, יג) "חִי ה' שְׁכָבִי עַד הַבֶּקֶר". וּמְצִינוּ בְּזֵהָר (מִשְׁפָּטִים קִי"ט:) שְׁבַעִים הַקּוֹלוֹת שְׁצוֹנוּחַת אֵילַת הַשַּׁחַר עַל בְּנִיָּה, שֶׁהַתְּחִזֵּק עֲלֵיהֶם הַקְּדוּרוֹת בְּגֵלוֹת, בְּשִׁבְעִים הַשָּׁנִים הָאַחֲרוֹנוֹת. בְּאוֹתוֹ זְמַן יִתְקַים בְּיִשְׂרָאֵל, "כְּמוֹ הָרָה תִּקְרִיב לְלֶדֶת תַּחֲלִיל תִּזְעַק בְּחֻבְלֶיהָ פֶן הַיִּינוּ מִפְּנֵיךְ ה'. וְנִשְׁבַּע לָהּ בּוֹ לְפָדוֹת אֶת בְּנִיָּה בְּבֶקֶר, וּמִשׁוּם זֶה "חִי ה' שְׁכָבִי עַד הַבֶּקֶר". רוֹאִים שֶׁהַכְּתוּב "חִי ה' שְׁכָבִי עַד הַבֶּקֶר" מְרַמֵּז עַל קֶץ הַגְּאֲלָה, כִּי בְּעַז רָמַז לְרוּת עַל הַגְּאֲלָה הַעֲתִידָה, שְׁתַּחֲכָה "עַד הַבֶּקֶר" הַמְרַמֵּז עַל הַגְּאֲלָה. וְכֵן מְצִינוּ בְּזֵהָר חֲדָשׁ (רות קז) שֶׁהַפְּסוּק הַזֶּה מְרַמֵּז עַל גְּאֲלָה בְּעֵתָה כְּשֶׁעַם יִשְׂרָאֵל לֹא זֹכָה, וְהַגִּיעַ הַזְּמַן. וְנִבְיָא אֶת דְּבַרְיוֹ: לִינִי הַלְלִיָּה, תְּהִיָּי פַעַת בְּגֵלוֹת, וְהוֹבִילִי אֶת בְּנִיךְ לְשֵׁם בְּתוֹרָה וּבְמַעֲשִׂים טוֹבִים. וְאִם יַעֲדוּ עֲלֶיךָ מַעֲשִׂים טוֹבִים לְגֵאֵל אוֹתְךָ יִגָּאֵל, וְאִם לֹא "וּגְאֲלִתֶיךָ אֲנִכִּי". חִי ה' שְׁכָבִי עַד הַבֶּקֶר, עַד שְׁיָבֵא הַבֶּקֶר וְהָאֲרֵת הַגְּאֲלָה. וְכֵן מוֹבָא בְּסֵפֶר 'שְׁפַת אֲמֵת' (שְׁבוּעוֹת תְּרִנ"ח) "וְאִם לֹא יַחֲפֹץ לְגֵאֲלֶךָ שְׁכָבִי עַד הַבֶּקֶר" הוּא הַגְּאֲלָה בְּעֵתָה. וְכֵן מוֹבָא בְּסֵפֶר 'צְדִיק יְסוּד עוֹלָם' לְאֶרִיז"ל (מוֹדַפֵּס בְּסוּף שַׁעַר הַיִּיחֻדִים הוֹצֵאת הַחִיִּים וְהַשְׁלוּם) "וְאִם לֹא יַחֲפֹץ לְגֵאֲלֶךָ יִגְאֲלֶיךָ אֲנִכִּי חִי ה' שְׁכָבִי עַד הַבֶּקֶר" חִי" הוּא בְּסוּד יְסוּד, "ה" הוּא ת"ת. וַיֵּשׁ בְּכָאֵן רָמַז גְּדוּל שְׁלֹא נָתַן לְכָתֹב בְּאֲשֶׁר שְׁנוּגַע אֶל זְמַן הַגְּאֲלָה. וְכֵן "חִי הוּ"ה שְׁכָבִי עַד הַבֶּקֶר" עִם הָאוֹתִיּוֹת בְּגִימְטְרִיא תשע"ג. וְהוֹסִיף הַרְמ"ז שְׁלִיט"א שְׁבַקֵּר בְּגִימְטְרִיא שׁב. שֶׁהוּא שְׁבַעַת בְּאַרְמִית, הַיִּינוּ תשע"ב. וְהוֹסִיף הַרְמ"ז שְׁלִיט"א ש"שְׁכָבִי" הַמְדַבֵּר עַל זְמַן הַגְּלוּת מְרַמֵּז עַל הַגְּמָרָא (בְּרֻכוֹת י) בְּהַדִּי כְּבִשְׂי דְרַחֲמָנָא לְמָה לָךְ .

מְצִינוּ בַּמִּדְרָשׁ (ילקוט בראשית קנז) **בְּקֶשׁ יַעֲקֹב לְגִלוֹת לְבָנָיו קֵץ הַיָּמִין וְנִסְתַּלְקָה מִמֶּנּוּ שְׂכִינָה, אָמַר שְׁמָא יֵשׁ פְּסוּל בְּמִטְתִּי כְּאַבְרָהָם אָבִי אָבָא שְׂיִצְא מִמֶּנּוּ יִשְׁמַעְאֵל, וְכִי־צַחַק אָבָא שְׂיִצְא מִמֶּנּוּ עֵשׂוּ, אָמְרוּ לוֹ "שְׁמַע יִשְׂרָאֵל וְגו'" כְּשֵׁם שְׂאִין בְּלִבְבֶּךָ אֵלָּא אֶחָד כֶּן אֵין בְּלִבְנֵי אֵלָּא אֶחָד, מִיַּד פֶּתַח וְאָמַר בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ וְגו'.** נִרְאָה דִּיעֲקֹב רָמַז לָהֶם עַל הַגְּאֻלָּה גַּם בְּמַלְיָם בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד, שְׁמֵרְמִזוֹת עַל זְמַן הַגְּאֻלָּה שְׁתַּתְּגַלֶּה מַלְכוּת ה' לְנִצְחָה, לְעוֹלָם וָעֶד. וְכֵן מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד בְּגִימְטְרִיא תִּשְׁעִ"ב עִם הָאוֹתִיּוֹת (עֵיין בְּבוּ יְהוּדַע חֲגִיגָה יג: שְׁתִּיבוֹת אֵלּוּ מְרַמְזִים עַל הַגְּאֻלָּה). וְכֵן שְׁמַעְתִּי בְּשֵׁם הַרְה"ג ר' יִצְחָק גַּנְזְבוֹרְג שְׁלִיט"א שְׁתִּשְׁעִ"ב בְּגִימְטְרִיא עֲבַר הַנְּהָ עֲתִיד, הֵינְנו שְׁנָה שֶׁהִיא בְּבַחֲיַנֵּת נִצַּח מְעַל הַזְּמַן. **וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' י' ש' צוּר שְׁלִיט"א שְׁגֻאֲלָה שְׁלֵמָה מְשִׁיחַ בְּגִימְטְרִיא תִּשְׁעִ"ב.**

רַבִּי שְׁמַעוֹן פֶּתַח וְאָמַר, "וְזָכַרְתִּי אֶת בְּרִיתִי יַעֲקֹב", מְלֵא בְּנֵא"ו אֲמַאי, אֵלָּא בְּתַרְיִן סְטְרִין אִיהוּ רְזָא דְחַכְמַתָּא, חֲדָא דְאִיהוּ רְזָא דְרַגְא דְחַכְמַתָּא, אֶתְר דְשְׂרִי בַּה יַעֲקֹב, אֲבַל הָאִי קַרְא עַל גְּלוּתָא דִּישְׂרָאֵל אֲתַמַּר, דְּכַד אָנוּן גּו גְּלוּתָא, הַהוּא זְמַנָּא דִּיתְפַקְדוֹן בֵּית יַעֲקֹב יִתְפַקְדוֹן בְּרַזָּא דְנֵא"ו, וְאִיהוּ בְּאֵלְף שְׁתִּיתָא. וּפְקִידָה בְּרַזָּא דְנֵא"ו, שִׁית רְגֵעִי וּפְלַג עֲדוֹ, וּבְזַמְנָא דְשִׁתִּין שְׁנִין לְעַבְוֵרָא דְדָשָׂא בְּאֵלְף שְׁתִּיתָא, יְקִים אֵלָּה שְׁמִיא פְקִידוֹ לְבְרַתָּה דִּיעֲקֹב. הַזֶּהר מְדַבֵּר עַל תְּהִלָּתָּךְ שֶׁל גְּאֻלָּה בְּעֵתָה שְׁנַמְשֵׁךְ מֵאָה שְׁנָה, כְּאֲשֶׁר שְׁשִׁים הַשָּׁנִים הָרִאשׁוֹנוֹת נִקְרְאוֹת עַבְוֵרָא דְדָשָׂא שֶׁהִיא דְלֵת הַמְּסֻתָּבוֹבֶת עַל צִירָה בְּסוּד מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף שְׁפּוֹתַח אֶת הַשֶּׁפַע וְסוּגְרָ. **בְּרִיחַ הַדְּלֵת אוֹתִיּוֹת בַּר ח"י הַמְּסַמֵּל אֶת הַסוּד שֶׁל יוֹסֵף. – בֶּן יְהוּדַע.**

וְעוֹד רוֹאִים בְּשַׁנֵּי הַפְּסוּקִים שֶׁהַשְּׁבוּעָה הִיא בְּנִשְׂיַאת יָדִים לְשָׁמַיִם, **"כִּי אֲשִׂא אֶל שָׁמַיִם יְדִי".** וְיִרְם יְמִינוּ וְשָׁמְאֵלוּ **אֶל הַשָּׁמַיִם.** וְנִרְאָה לְבָאָר עַל פִּי מַה שְּׁבִאֲרָנוּ בְּמֵאֵמַר 'חֲשַׁמֵּל אוֹת' שְׁיַעֲקֹב שִׁמְשׁ י"ד שְׁנָה בְּבֵית שֵׁם וְעַבְרָ, וְעוֹד י"ד שְׁנָה עֶבֶד אֲצַל לְבֹן, בְּשִׁבִיל לְזָכוֹת בְּרַחֵל וְלֵאָה. דְּסַפִּירַת הַתְּפָאֶרֶת יֵשׁ לָהּ שְׁתֵּי יָדִים. וּבְשִׁבִיל לְזָכוֹת לְשִׁלְמוֹת הַתְּפָאֶרֶת בְּבַחֲיַנֵּת לְעֵתִיד לְבֵא, שְׁיֻכַּל לְהַתְקַשֵּׁר גַּם עִם לֵאָה וְגַם עִם רַחֵל הִיָּה צְרִיךְ לְעַמֵּל פְּעַמִּים י"ד שְׁנָה. וְזֶה הַסוּד שֶׁל יְהוּא שְׁמִיָּה רַבָּא מְבַרְךְ לְעָלְמֵי עֲלַמְיָא, שְׁיֵשׁ בּוֹ כ"ח אוֹתִיּוֹת כְּמִנְיַן ב' פְּעַמִּים י"ד, כְּנֶגֶד שֵׁם הוֹי"ה בְּמַלּוּי מ"ה הַמְּסַמֵּל אֶת מִדַּת הַתְּפָאֶרֶת שֶׁל יַעֲקֹב, שְׁגַם בּוֹ יֵשׁ כ"ח אוֹתִיּוֹת. כְּמַבְאָר ב'שְׁעַר הַפְּנּוֹת' לְהַאֲרִיז"ל בְּדְרוֹשׁ א' שֶׁל הַקְּדִישׁ. דְּבַחֲנָה זוֹ שֶׁל שְׁתֵּי יָדִים הִיא הַסוּד שֶׁל לְעֵתִיד לְבֵא. וְכַפִּי שְׁמַצִּינוּ בְּגִמְטְרִיא (מִנְחוֹת נג.) **יְבֹא יְדִיד בֶּן יְדִיד, וְיִבְנֶה יְדִיד לְיְדִיד, בְּחֻלְקוֹ שֶׁל יְדִיד, וְיִתְכַפְּרוּ בּוֹ יְדִידִים.** יְבֹא יְדִיד זֶה שְׁלֵמָה [שְׁנִקְרָא יְדִידָה], וְיִבְנֶה יְדִיד זֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ שְׁנֵאֲמַר **"מַה יְדִידוֹת מְשַׁכְּנוֹתֶיךָ", לְיְדִיד זֶה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, בְּחֻלְקוֹ שֶׁל יְדִיד זֶה בְּנִימִין, שְׁנֵאֲמַר "לְבַנְיָמִן אָמַר יְדִיד ה'", וְיִתְכַפְּרוּ בּוֹ יְדִידִים זֶה יִשְׂרָאֵל וְכו'.** וְהַבֵּאנוּ בְּמֵאֵמַר שֵׁם בְּשֵׁם הַרְה"ג ר' אוּרִי יוֹנְגְרִיז שְׁלִיט"א שְׁיְדִיד מְרַמַּז עַל הַיָּד יְדִיד שֶׁהִיָּה בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ בְּסוּד הַשְּׁלֵמוֹת שֶׁל רַחֵל וְלֵאָה. **וְכֵן מִשְׁנַת תִּשְׁעִ"ב עַד סוּף הַמֵּאָה, נִשְׂאָרוֹת כ"ח שָׁנִים.**

וְעוֹד רוֹאִים מִלְשׁוֹן הַזֶּהר שֶׁהַגְּאֻלָּה תְּהִיָּה בְּסוּד הָעֲרֵב דִּיצַחַק, נִרְאָה שֶׁהַזֶּהר מְדַגֵּישׁ אֶת הַקְּשֶׁר שֶׁל הָעֲרֵב לִיצַחַק, לְרַמַּז עַל מַה שְּׁמַצִּינוּ בְּגִמְטְרִיא (שְׁבַת פט:), שְׁלַעֲתִיד לְבֹא בְּזְמַן הַגְּאֻלָּה **יֵאֲמְרוּ לִיצַחַק 'כִּי אֲתָה אֲבִינוּ',** כִּי הוּא יְמַלִּיץ טוֹב עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, שְׁיִזְכוּ לְכַפְרָה וְלַגְּאֻלָּה. וְכֵן מְצִינוּ בְּזֶהר (שְׁמִינִי לח:) שֶׁהַגְּאֻלָּה תְּהִיָּה בְּסוּד יַצְחָק. וְכֵן מְצִינוּ בְּזֶהר (תּוֹלְדוֹת קלה.) **בְּאוֹתוֹ זְמַן יִשְׁגּוּ הַצְּדִיקִים דַּעַת שְׁלֵמָה וְכו', הַדָּא הוּא דְכְּתִיב "וְאֵלָּה תּוֹלְדוֹת יַצְחָק בֶּן אֲבְרָהָם", אֵלּוּ הֵם תּוֹלְדוֹת הַשְּׁמִחָה וְהַשְּׁחֹק שֶׁהִיא בְּעוֹלָם בְּאוֹתוֹ זְמַן.** וְכֵן מוּבָא ב'בַּעַל הַטּוֹרִים' (בְּרַאשִׁית כה, יח) **"עַל פְּנֵי כָל אֲחָיו נִפְל" וְסַמֵּיךְ לִיָּה וְאֵלָּה תּוֹלְדוֹת יַצְחָק. לּוֹמַר כְּשִׁפְל יִשְׁמַעְאֵל בְּאַחֲרִית הַיָּמִים אִזּוּ יַצְמַח בֶּן דָּוִד שֶׁהוּא מִתּוֹלְדוֹת יַצְחָק.** וְכֵן מוּבָא ב'סְפָר הַלְקוּטִים' לְהַאֲרִיז"ל (פ' וִירָא ע' נח) **כְּמוֹ שְׁמַאֲבְרָהֶם יַצָּא יַצְחָק, כֵּן יַצָּא מְלוּט יַצְחָק, ק"ץ ח"י,** דְּהֵינּוּ הַמְּשִׁיחַ בְּסוּד **"דָּוִד מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל חֵי וְקִיָּם".** וְהוֹסִיף הַרְמ"ז שְׁלִיט"א **שְׁרַבְקָה אֲשֶׁת יַצְחָק אוֹתִיּוֹת הַבְּקָר שְׁמֵרְמִז עַל הַגְּאֻלָּה.**

וְכֵן שְׁמַעְתִּי בְּשֵׁם הַרְה"ג הַמְּקַבֵּל ר' חַיִּים כְּהֵן שְׁלִיט"א [הַחֲלִבָּן] שְׁדַבֵּר בְּיוֹם ו' כ"ד בְּשַׁבַּת תִּשְׁעִ"ב וְאָמַר שְׁבָרוּר לוֹ שְׁחַמְדִּינִיגְאָד הוּא גְּלִגּוּל הַמֶּן הַרְשָׁע, וְקִרְא לְהַקְדִּים לְתַת מַחְצִית הַשֶּׁקֶל, כְּדִי לְהַקְדִּים שְׁקֻלֵינוּ לְשַׁקְלֵינוּ. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' ד' לֵב שְׁלִיט"א **שְׁאִירָן ס"ת הַכְּתוּב (אֲסֵתֵר ג, ט) "וְיִתְנָה לְהֵמֵן בֶּן הַמְּדַתָּא הָאֲגִי צִרַר הַיְהוּדִים".** וְכֵן שְׁמַעְתִּי שְׁשֵׁמוֹ

של הצורך מפרס בפרסית הוא אהמני. והוסיף הרה"ג ר' אליהו בוחבוט שליט"א שאחמדינג'ד בגימטריא המן האנגי עם המלים והכולל.

וכן שמעתי בשם הרה"ג המקבל ר' תדהר אילון אזולאי שליט"א שכבר בחדש ניסן הקרוב תתחלנה המהפכות הגדולות של הגאולה. (הדברים נאמרו לאברכים שעשו גלגולי שלג עם כוונות בשובבי"ם לכפרה, והרב אמר להזדרז בתיקון כי אחרי פורים העולם הולך להתהפך ולא יוכלו יותר לעשות תיקונים כאלו).

כתוב (תהילים מו) "למנצח לבני קרח על עלמות שיר: אלהים לנו מחסה ועז עזרה בצרות נמצא מאד: על כן לא נירא בהמיר ארץ ובמוט הרים בלב ימים: יהמו יחמרו מימיו ירעשו הרים בגאותו סלה: נהר פלגיו ישמחו עיר אלהים קדש משפני עליון: אלהים בקרבה בל תמוט יעזרה אלהים לפנות בקר: המו גוים מטו ממלכות נתן בקולו תמוג ארץ: ה' צבאות עמנו משגב לנו אלהי יעקב סלה. רואים שמפלת גוג תהיה "לפנות בקר" על ידי צונאמי ורעידות אדמה וכו'. וה' ישפן בקרב ירושלים להצילה בזכות פלגי הנהר היוצא מבית המקדש שהוא הנהר של החכמה שיצא לעתיד לבא מבית המקדש, ומרמז על פנימיות התורה כידוע. ומכאן ראיה לדברי הזהר שפנימיות התורה תגן על עם ישראל בזמן הגאולה שתבא ברחמים. והוסיף הרמ"ז שליט"א שאירן מרמזת בפרק הזה "על כן לא נירא בהמיר ארץ" אותיות איר"ן. וכן הכתוב (ירמי' מו, כז) "ואתה אל תירא עבדי יעקב ואל תחת ישראל כי הנני מושעך מרחוק ואת זרעך מארץ שבים ושב יעקב ושקט ושאנן ואין מחריד" בגימטריא אירא"ן.

מובא בספר 'חסד לאברהם' (מעין א' נהר ג) אמנם ישמש שיעור גלות הזה עד רדת מדרגות אלו זו אחר זו, והיודע לשער ולמנות שיעור מהלך זה כמה אנו יורדים מדי יום ביום, ידע שיעור גלותנו עד כמה, וידע זמן הגאולה, וזה שאמר הכתוב "סכת דוד הנופלת", כי לעולם היא נופלת ויורדת עד שתשפכ לעפר, ואז "קומה עזרתה לנו". רואים שגאלת בעתה תהיה כשעם ישראל יהיו בתכלית הירידה. ומספר תשע הוא התחתון ביותר בספרות שהו מאחד עד תשע. וכן הירידה הגדולה בדורנו היא בעניני היסוד. וכן מובא בשם ה'בן איש חי' שאמר שלפני שמשוחבא תהיה ירידה גדולה בעניני צניעות. וכן שמעתי מהרה"ג ר' אהרן רומפלער שליט"א שענין זה נרמז בכתוב (עמוס ה, ב) "נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל". כשנפלה לתחתית למקום שאין יותר נפילה ממנו, אז "קום בתולת ישראל".

והוסיף הרמ"ז שליט"א שהלשון שבועה על הגאולה מזכרת גם בפרשת שירת האזינו בפסוקים המדברים על הגאולה העתידה (דברים לב, מ) "כי אשא אל שמים ידי ואמרת חי אנכי לעולם". ובאר ש"אשא" בגימטריא שב. שהוא שבעת בארמית, היינו תשע"ב. וכן "כי אשא אל שמים ידי" ר"ת בגימטריא "שכבי" או באפן אחר "כי אשא" בגימטריא "שכבי". ומצינו בזהר חדש (רות קז). ואם יעידו עלך מעשים טובים לגאל אותך יגאל, ואם לא ונגאלתיך אנכי". חי ה' שכבי עד הבקר, עד שיבא הבקר והארת הגאולה. וכן מובא בספר 'שפת אמת' (שבועות תרנ"ח) "ואם לא יחפץ לגאלך שכבי עד הבקר" הוא הגאולה בעתה. ורואים בשני המקומות את סוד גאלת בעתה, שהיא בסוד שבועה דרך בחינת ח"י, דחי מסמל את היסוד. וכפי שכבר בארנו שתשע"ב הוא אותיות ב' פעמים תשע כמנין ח"י. וכן "חי אנכי" בגימטריא 100, כפי שבארנו על גאלת בעתה שהיא תהליך של מאה שנים. וכן "חי הוי"ה שכבי עד הבקר" עם האותיות בגימטריא תשע"ג.

והוסיף הרמ"ז שליט"א שמזמור ע"ב בתהלים מדבר על מלך המשיח "יהי שמו לעולם לפני שמש ינון שמו", והמזמור מסים, "כלו תפלות דוד בן ישי". המרמז על הסוף והקץ. ובאמת פסוק זה קשה, מה שיש שדוד יאמר על עצמו שכלו והסתיו תפלותיו, וכי דוד המלך מסים להתפלל, ומבאר לדברינו שדוד רמז שעד ע"ב, הוא מתפלל להמתיק את הגלות, ואחרי ע"ב כבר יש גאולה. וכן מבאר שם הרד"ק "כלו תפלות דוד בן ישי", כבאשר ישתלמו נחמות אלה אז כלו תפלות דוד בן ישי, ולא אמר כלו זמירות או הודאות, אך תפלות מעניני כפרה וסליחה והצלה, כי כבאשר ישתלם הכל וימלך מלך המשיח בן דוד לא יהיו צרכים לא כפרה ולא הצלה, ואז כלו תפלות דוד בן ישי. ולכן המזמור מסים, "כלו תפלות דוד בן ישי". דמובא בתפלת הר"ש אוסטרופלי שאומרים בערב פסח. ומה שכתב רבנו הארי"ז ז"ל: "השם שפו

שבו אחז דוד בן ישי, דר"ד ב"ן ישי גימטריא שם שפו, שבאותו השם דוקא בא דוד בן ישי. ורואים שהגימטריא של דוד בן ישי היא הסוד של ביאת המשיח. וכן ב' פעמים דוד בן ישי, בגימטריא תשע"ב. וכן אחרי פרק ע"ב נשארו עוד ע"ח פרקים בתהלים, כמנין לחם או מזל, לרמז על זמן השבע שיבא אחרי שנת תשע"ב.

מובא בספר 'דגל מחנה אפרים' (בשלח) איתא באגרת הקדש של אא"ז זללה"ה הנדפס בספר הקדוש של הרב מפולנאי ע"ה ששאל הבעש"ט למשיח אימתי אתי מר, והשיב כשיתגלה תורתך ויפוצו מעינותיך חוצה. וזה יש לומר שמרמז בפסוק ובני ישראל יוצאים מן הגלות בריש גלי, ברי"ש ראשי תבות רבי ישראל בעל ש"ם. גל"י היינו כשיתגלה תורתו ויפוצו מעינותיו אז יפקו מן גלותא. וכן בעש"ט בהפוך אותיות תשע"ב, כי אותיות ט' ות' מתחלפות באותיות דטלנ"ת. או באפ"ן אחר הבעש"ט אותיות ה' אלפים תשע"ב. או בתשע"ה. והוא גם מרמז על גאלת בעתה, בשעתה ובזמנה. וכן האדמו"ר הבעש"ט זצ"ל עם המלים בגימטריא תשע"ב. וכן חלופי האותיות ט' ות' באותיות דטלנ"ת שהן אותיות הלשון מרמז על הגאלה בתשע"ב. כפי שהבאנו את נסח התפלה, וכל לשון לך תשבע אותיות תשע"ב. וכן הבעש"ט בגימטריא לשון, וב' פעמים הבעש"ט בגימטריא תשבע או תשע"ב. וכן הלשון היא סוד השבועה דרפה רמז הגר"א את הקץ שלו. ויוצא שגם הבעש"ט רמז את הקץ בשמו שזהו עצמותו ומהותו, דרך סוד הלשון שהיא סוד השבועה, ויש לנו כאן חבור נפלא בין הבעש"ט לגר"א בסוד הגאלה בתשע"ב. וכן ב' פעמים לשון בגימטריא תשבע. ובגימטריא ד' פעמים זוקף, הנרמז בברכת מקבץ נדחי עמו ישראל, כמובא בספר 'אמרי נעים' (ויחי). וכן מובא ב'שפת אמת' (שבועות תרס"ד) כל פה לך יודה וכל לשון לך תשבע. והפה נתקן בחג הפסח פה סח. והוא תקון הראשון שהיא בהשתתפות הגוף. אחר כך כל לשון לך תשבע בשבועות שהוא דבקות הנפש בשרש. רואים שלשון לך תשבע מסמלת את הדרגה הגבוהה של דבקות בשלמות. וכן לשון בגימטריא שפה, וכל אחד מהם בגימטריא "טרף בפייה", שזה הסוד של גאלת בעתה, כדלעיל, דגאלת בעתה קשורה בסוד הלשון או השפה שנמצאים בפה, שהם סוד ה"טרף בפייה". [ואולי זה סוד ההתעוררות הגדולה בדור האחרון לשמירת הלשון]. וכן לשון או שפה, או "טרף בפייה" או הבעש"ט בגימטריא דוד בן ישי. דמלכות היא בסוד פה. וב' פעמים אחד מאלו הנזכרים, בגימטריא תשע"ב. וכן הבעש"ט נפטר בשבועות כמו דוד המלך ע"ה. וכן לשון מרמזת בכתוב המדבר על השפעת הפרנסה (תהילים קמה) "אלין ישברו ואתה נותן להם את אכלם בעתו" בדלוג ד' אותיות.

שמעתי מהרה"ג ר' שלמה ברייער שליט"א שיש רמז על הפקידות הנזכרות, וגם על הפקידה של שנת תשע"ב בכתוב (שמות לח, כו) "בקע לגלגלת מחצית השקל השקל לכל העבר על הפקדים" "בקע" מרמז על הפקידה הראשונה של קע"ב שנה. "לגלגלת" נוסריקון לג' גלות, ומרמז על הג' גליות; מצרים, בבל, אדום, שה'אור החיים' מזכיר. "מחצית השקל השקל הקדש" מרמז על הפקידות של ד' אלפים ת"ק, וה' אלפים ת"ק, דמחצית השקל מרמזת על חצי היום, כמובא בירושלמי (שקלים פרק א ה"ג) לפי שחטאו במחצית היום יתנו מחצית השקל, וזה מרמז במחצית השקל עצמו, דשק"ל במלוי האותיות, שין, קוף, למד, האותיות האמצעיות הן יו"ם, דשקל הוא בסוד יו"ם, והם שחטאו במחצית היום, צריכים לשלם מחצית השקל, וכן שקל בגימטריא צדיק יסוד עולם, ומרמז על האלף הששי שהוא היום הששי של הקב"ה בבחינת יסוד, ומחצית השקל שהיא כנגד מחצית היום, מרמזת על שנת ה' אלפים ת"ק שהיא חצי היום הששי של הקב"ה. ואחרי כל הפקידות האלו מרמז הפתוב "לכל העבר על הפקדים", שאם עדין יחפו לתארך האחרון שכולל את כלם, "לכל", צריך להיות "העבר", היינו לעבר עוד רע"ב שנה, להגיע לשנת תשע"ב, ואז תהיה הפקידה האחרונה שכוללת את כל הפקידות. "על הפקדים". ונראה לבאר מדוע קץ הגאלה מרמז בפסוק של מחצית השקל דמובא בספר 'מעשה רוקח' (מסכת שקלים) שמחצית השקל נותנים בזמן הזה כשאין השם שלם, ולעתיד לבא כשיהיה השם שלם, יתנו שקל שלם. וכן מובא בספר 'דברי מהרי"א' מהרב יהודה אסאד זצ"ל על הפיוט ושקל אשא בבית נכון ונשא שלעתיד לבא יתנו שקל שלם. לכן רמזה התורה את הקץ בפסוק הזה לרמז שכל זה מדבר רק עד זמן הפקידה

האחרון שנת תשע"ב, ואחר כך יתנו שקל שלם. והוסיף הרה"ג ר' אליהו נחמני שליט"א ש**בַּקָּע** מרמז על **עֲקֵבְתָא** דמשיחא, והוא ר"ת **עֲנֵה קִדְשָׁה בְּרַכָּה**, שהם בגימטריא **תשע"ג**. וכן מיד אחרי פסוק זה מספרת התורה מה עשו עם יתרת הכסף שנשאר מהמחצית השקל, **"וְאֵת הָאֶלֶף וְשִׁבְעֵי הַמָּאוֹת וְחֲמִשָּׁה וְשִׁבְעִים עָשָׂה וַיִּם לְעֹמֻדִים"**. ונביא לקמן מהאריז"ל שהפסוק הזה מרמז על קץ בשנת תשע"ה. יוצא שהפסוקים שם מרמזים על תהליך הקץ משנת תשע"ב עד שנת תשע"ה כדלקמן.

וְעוֹד הוסיף הרה"ג ר' איתמר כהן שליט"א שכשם שמצינו בגמרא (סנהדרין לח:) שבשעה השביעית של היום הששי של בריאת העולם נזדוּגוּ אדם וחוה. כך היחוד של הגאולה בסוד חבור משיח בן יוסף ומשיח בן דוד יהיה בשעה שש וחצי של האלף הששי, שהיא נקדת האמצע של השעה השביעית של האלף. וכן מובא בספר 'קול התור' בשם הגר"א שהשנים באלף הששי שהן כנגד השעה השביעית, הן בסוד היחוד ונראה להוסיף ששנת **תשע"ב** מרמזת על השעה **השבעת**. וכן הכתוב שנאמר על זיווגו של אדם הראשון (בראשית ב, יח) **"אֲעֲשֶׂה לוֹ עֵזֶר כְּנֶגְדּוֹ"** בגימטריא **תשע"ב**.

וְכֵן שנת **תשע"ב** מרמזת על תהא שנת **ע"ב** בגימטריא **חסד**, וע"ב מסמל את שם הו"ה במלוי יוד"ן שנקרא שם ע"ב, שהוא השם שמטפיע את השפעת החסד של הגאולה. כפי שמצינו בזהר (תיקונים סז. תיקוני זוהר חדש קטו.) שהקץ האחרון יבוא דרך שם **ע"ב**, הנרמז במאמר חז"ל על הכתוב (ישעי' סג, ד) **"כִּי יוֹם נָקַם בְּלִבִּי וְשָׁנַת גְּאוּלִי בָּאָה"**. **לְלִבִּי גְלִיתִי לְאַבְרִי לֹא גְלִיתִי**. ומבאר הזהר שם **"לְלִבִּי"** בגימטריא **ע"ב**, ובגימטריא **"וַיְכַלֵּו"**. לרמז על הקץ שיבא משם ע"ב. וכן הכתוב **"עֵין בְּעֵין יָרְאוּ בְּשׁוּב ה' צִיּוֹן"** ר"ת **ע"ב**, וכן הכתוב **"וַיְהִי מִבְּדִיל בֵּין מַיִם לְמַיִם"** ר"ת בגימטריא **ע"ב**. ומבאר המתוק מדבש' שהוא המבדיל בין המים המרים של הגלות, לבין מים המתוקים של הגאולה. עד כאן לקוט מדברי הזהר. וכן מצינו בזהר (פנחס ריט:) שהכתוב **"מִלְחָמָה לָהּ בַּעֲמֻלָּה"**, ר"ת בגימטריא **ע"ב**. וכן מצינו במדרש (דברים רבה א, יא) **כְּשָׁבָא לְגַאֲלָם גְּאוּלָם בְּשִׁבְעִים וְשִׁתִּים אוֹתִיּוֹת**. וכן מובא ב'שער הפסוקים' להאריז"ל (יתרו קמז) ששם **ע"ב** יש לו מלוי שהוא בגימטריא **פק"ד**, ומרמז על סוד הפקידה. ונביא את דבריו: **שם ע"ב במלואו מרבע, כזה, יו"ד, יו"ד ה"י, יו"ד ה"י ו"ו, יו"ד ה"י ו"ו ה"י**. ושם זה עולה בגימטריא **פק"ד**. גם נרמז בפסוק, **"קול דודי דופק"**. וכן השם הזה במלוי דמלוי, בגימטריא **ב' אלפים עק"ב**, שהוא מספר השנים מחרבן בית שני עד סוף הששת אלפים שנה. ומבאר לדברינו שבתוך הזמן הזה יבא סוד הפקידה של שם ע"ב. וכן מובא בלק"ת להאריז"ל (וירא עו) **שד"פ"ק אותיות פק"ד**, כי סוד הדפק שיש בדם, הוא סוד הפקידה של שם ע"ב, כפי שמאריך שם. ומובא בלק"ת מבעל ה'תנ"א' (אמור לח.) שהדפק שבדם האדם מורה על הארת אור אין סוף שבתוכו, והדפיקות הן בבחינת **רצוא ושוב**. וכן מובא ב'שער מאמרי רשב"י' להאריז"ל (ע"ז) שהמלה **דופק** מתחלקת לשתי מלים **דו פק**, דהאיותיות **דו** מסמלות זכר ונקבה, והאותיות **פק** הן החלופי של האותיות **ד"ו** בא"ת ב"ש. דאור אין סוף שזורם בדפק שבדם מרמז על סוד היחוד של הגאולה, כפי שמצינו בזהר חדש (שה"ש פב.) שחבור אותיות א"ת ב"ש מרמז על חבור בחינת זכר לבחינת נקבה. והוסיף הרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א שהר"ת וס"ת של הכתוב **"בעתה אחישנה"** הן **אהב"ה** המסמלת את מדת החסד.

והוסיף הרה"ג ר' דוד סמסון שליט"א שרואים בסדור הרש"ש שמכונים את השבעים קולות של היולדת בשבעים תבות שיש במזמור **"למנצח יענן ה' ביום צרה"** שאומרים אחרי העמידה, ובקדשת ובא לציון שאומרים לאחריו מכונים את הלדה של השפע של כל יום. ויוצא שג' המלים **"ובא לציון גואל"**, שבאים אחרי השבעים מלים של מזמור יענן, הם כנגד **ע"א, ע"ב, ע"ג**. וביתר עמק המלים **"ובא לציון"** מרמזות על לדה, שהגואל נולד מציון המסמלת את מקום הלדה פידוע, לכן הן כנגד **ע"א ע"ב** כדלעיל. ותבת **גואל** המרמזת על גאולה היא כנגד **ע"ג**, בה תתחיל הגאולה בפעל כדלקמן. והוסיף הרמ"ז שליט"א ש**ע"א, ע"ב, ע"ג** בגימטריא ג' פעמים **ע"ב** כמספר רי"ו שהוא השלמות של שם ע"ב פידוע. וכן מובא ב'שער היחודים' להאריז"ל (פרק כ) על הכתוב (ישעי' ט, ה) **"כִּי יֵלֵד יֶלֶד לְנוּ בְּיָד"** ר"ת בגימטריא שם **ע"ב**. ורואים שפסוק זה המדבר על לדת משיח, קשור לשם ע"ב.

מְצִינוּ במדרש (פסיקתא רבתי טו) אָמַר ר' בְּרֵכְיָה "וְטַבַּח גְּדוֹל בְּאַרְצֵי אֲדוּם", "אֵל תֹּאכְלוּ מִמֶּנּוּ נָא וּבָשֶׁל מִבָּשֶׁל בְּמִים כִּי אִם צְלִי אֵשׁ וְגו'", היא וְדוּכְסִיָּה וְאַפְרֹכוּסִיָּה וְאִיסְטְרִטִילִיָּה הוֹנֵךְ וְעִזְבוּנֵיךְ וְגו'. אָמַר רַבִּי שְׁמוּאֵל בֶּר נַחְמָן לְפִי שְׁבַע עוֹלָם הִזָּה אֲכַלְתֶּם אוֹתוֹ בְּחַפְזוֹן אָבֵל לְעֵתִיד לְבֹא, מֵה כְּתִיב "כִּי לֹא בְּחַפְזוֹן תֵּצְאוּ וּבְמִנוּסָה לֹא תֵלְכוּן כִּי הֵלֵךְ לְפָנֵיכֶם ה' וּמֵאֲסַפְכֶם אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל". (שעיה נב, יב) רוֹאִים שְׂמֵצַב הַגְּלוּת הָאֲחֵרוֹן שְׂאֲסוּר לְדַחֵק אוֹתוֹ, נִקְרָא "נָא וּבָשֶׁל מִבָּשֶׁל", שֶׁהַשְּׁפָעוֹת הַגְּאֵלָה עֲדִין לֹא מוֹכַנּוֹת. וּמֵצַב הַגְּאֵלָה נִקְרָא "צְלִי אֵשׁ", שֶׁהַכֵּל מוֹכֵן לְסַעְדָּה. וְכֵן הַכְּתוּב (שמות יב, ט) "נָא וּבָשֶׁל מִבָּשֶׁל" עִם הָאוֹתִיּוֹת וְהַפּוֹלֵל בְּגִימְטְרִיָּא תִשְׁעִ"ב. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' ד' לֵב שְׁלִיט"א שֶׁהַכְּתוּב "כִּי לֹא בְּחַפְזוֹן תֵּצְאוּ וּבְמִנוּסָה לֹא תֵלְכוּן כִּי הֵלֵךְ" עִם הָאוֹתִיּוֹת בְּגִימְטְרִיָּא שְׁנַת הַתִּשְׁעִ"ב עִם הָאוֹתִיּוֹת.

וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' שְׁלֵמָה בְּרִיעֵר שְׁלִיט"א שֶׁתִּשְׁעִ"ד בְּגִימְטְרִיָּא ג' פְּעָמִים חֲמֹר עִם הָאוֹתִיּוֹת. וְכַפִּי שְׁמִצִּינוּ בְּמִדְרָשׁ (פּרָקִי דר"א ב) הַשְּׂפִים אֲבָרְהֶם בְּבִקֵר וְחִבְשׁ אֶת הַחֲמֹר, הוּא הַחֲמֹר בֵּן הָאֲתוֹן שְׁנִבְרָאֵת בֵּין הַשְּׂמֻשׁוֹת, הוּא הַחֲמֹר שֶׁרִכַּב עָלָיו מֹשֶׁה בְּבֹאוֹ לְמִצְרַיִם, הוּא הַחֲמֹר שֶׁעֲתִיד בֵּן דָּוִד לְרִכֵּב עָלָיו שְׁנֶאֱמַר "עֲנִי וְרִכַּב עַל הַחֲמֹר". וְרוֹאִים שְׁבִיָּאֵת הַמְּשִיחַ הַיָּא בְּסוּד הַרְכִּיבָה בְּפַעַם הַג' עַל הַחֲמֹר. לְכֵן ג' פְּעָמִים חֲמֹר בְּגִימְטְרִיָּא תִשְׁעִ"ד. וְכֵן לְשׁוֹן הַגְּמְרָא (סְנַהֲדִין צח.) לֹא זָכוּ "עֲנִי וְרִכַּב עַל חֲמֹר". בְּגִימְטְרִיָּא ה'תִּשְׁעִ"א. וְעִם הַפּוֹלֵל בְּגִימְטְרִיָּא ה'תִּשְׁעִ"ב.

וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר 'תִּמְר דְּבוּרָה' לְרַמ"ק עַל הַכְּתוּב "וַיִּקְבֹּר אֹתוֹ בְּגִי", שֶׁה' קָבַר אֶת מֹשֶׁה בְּי"ג מֵדוֹת הַרְחֻמִּים, שֶׁהִזְכּוֹת שְׁלָהֶם יָגוּ עַל יִשְׂרָאֵל בְּגִלוּתָם בְּזִכּוֹת מֹשֶׁה. וּמוּבָא בְּסִפְר 'מִפְרֵי אֲפָרִים' שֶׁמֹּשֶׁה נִפְטַר בְּשְׁנַת ב' אֲלָפִים תִּפ"ט, וְאִם נוֹסִיף עַל הַמִּסְפָּר הִזָּה אֶת הַמִּסְפָּר שֶׁל י"ג מֵדוֹת הַרְחֻמִּים "אֵל רַחוּם וְחַנוּן אֲרַךְ אַפַּיִם וְרַב חֶסֶד וְאֶמֶת: נֶצַר חֶסֶד לְאֲלָפִים נִשְׂא עוֹן וְנִשְׁע וְחִטָּאָה וְנִקְה", נִקְבַּל ה' אֲלָפִים תִּרְצ"ט. שְׂאֵז תְּמָה הִזְכּוֹת שֶׁל מֹשֶׁה בְּי"ג מֵדוֹת הַרְחֻמִּים שֶׁה' הָאָרִיךְ אַפּוֹ וְחִכָּה שְׁיַחְזְרוּ בְּתִשׁוּבָה. וּבִשְׁנָה זוֹ עִם יִשְׂרָאֵל הַתְּחִיל לְפַרְעַ אֶת הָעוֹנוֹת שֶׁל כָּל הַדּוֹרוֹת. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' יוֹסֵף סוֹפֵר שְׁלִיט"א שֶׁהָאוֹתִיּוֹת הַבְּאוֹת אַחֲרֵי תִרְצ"ט הֵן קִשִּׁי"א, וְזֶה גַם הַחֲלוּף שֶׁלּוֹ בְּאֵט ב"ח. לְרַמֵּז שֶׁמִּשְׁנָה זוֹ הַתְּחִיל הַדִּינָא קִשִּׁי"א. וְכֵן שְׁנַת ת"ש בְּגִימְטְרִיָּא ב' פְּעָמִים שָׁן. וּמוּבָא בְּסִפְר 'קוּל אֱלִיהוּ' לְגַר"א עַל הַגְּמְרָא (סְנַהֲדִין עח.) אֲרַס נַחֵשׁ בֵּין שְׁנֵי הוּא עוֹמֵד. שְׁשָׁטוֹן וְנַחֵשׁ אוֹתִיּוֹת שָׁן שָׁן חֵט. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר 'חִפְץ חַיִּים' עַל הַתּוֹרָה (בַּהר) שֶׁבְּשָׂמִים הַתְּחִילוּ לְסַלֵּק אֶת הַחֲשִׁבוֹנוֹת שֶׁל כָּל הַשָּׁנִים, וְלָכֵן דְּבָרִים שְׁבַע עָבָר הֵיוּ מִתְרַחֲשִׁים בְּמִשְׁךְ כַּמָּה שָׁנִים, מִתְרַחֲשִׁים הַיּוֹם בְּזִמְן קֶצֶר. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר 'הַגִּיזוֹנוֹת חֲכָמִים' שֶׁהוּא יוֹמֵן שֶׁל נִיצוּלֵי שׂוֹאָה מִמָּה שֶׁכְּתָבוּ בְּמַהֲלֵךְ הַמַּלְחָמָה. שְׁבַלִּיל הַסֵּדֵר שְׁנַת ת"ש הֵם הָיוּ אֲצֵל רַבִּי שְׁמַעוֹן מְזִלִּיכּוּבָה וְהוּא דָּבַר עַל הַצְּרוֹת שֶׁהֵן הַתְּחִלָּה שֶׁל גְּאֻלַּת בְּעֵתָהּ.

עוֹד רְמִזִּים כְּתַב לָנוּ הַרְה"ג ר' אֲבִיגְדוֹר אֶהֱרַנְזוֹן שְׁלִיט"א אֱלִיהוּ הַתְּשִׁבִי בָּא בְּגִימְטְרִיָּא תִשְׁעִ"ב. וְכֵן אֱלִיהוּ הַנְּבִיא יָבֵא וְיִבְשֵׁר לָנוּ גְּאֻלָּה בְּגִימְטְרִיָּא ה' תִּשְׁעִ"ב. וְכֵן אֱלִיהוּ הַנְּבִיא. אֱלִיהוּ הַתְּשִׁבִי. אֱלִיהוּ הַגְּלַעְדִי. בְּמַהֲרָה יָבֵא אֱלִינוּ עִם מְשִיחַ בֵּן דָּוִד, בְּגִימְטְרִיָּא בְּזִמְן הָאֵלֶף הַשְּׁשִׁי בְּשְׁנָה תִשְׁעִ"ב. וְכֵן נִסַּח הַבְּרָכָה מְנַחֵם צִיּוֹן וּבּוֹנֵה יְרוּשָׁלַיִם בְּגִימְטְרִיָּא זֶהוּ בְּה' אֲלָפִים תִּשְׁעִ"ב. וְכֵן תִּשְׁעִ"ב בְּגִימְטְרִיָּא בּוֹ יָבֹא רוּחַ אֲפִינוּ מְשִיחַ הוִי"ה. וּבְגִימְטְרִיָּא הָאֵב יַעֲזוֹר וְיָגוּ וְיוֹשִׁיעַ. וּבְגִימְטְרִיָּא זְמַן שֶׁל גְּאֻלָּה בְּרַחֲמִים. וּבְגִימְטְרִיָּא מַהֲרָ אֶהוּב [אֶהוּב] כִּי בָּא מוֹעֵד וְחַנּוּנוּ פִּימֵי עוֹלָם. וּבְגִימְטְרִיָּא הַגְּאֻלָּה תְּבֹא עַל יְדֵי חֲסִדִים טוֹבִים. וּבְגִימְטְרִיָּא נִסַּח הַתְּפִלָּה זְכָרְנוּ לְגְּאֻלָּה וְיִשׁוּעָה עִם הָאוֹתִיּוֹת. וּבְגִימְטְרִיָּא הַיָּא הַיָּא הַשְּׁנָה שֶׁל הַגְּאֻלָּה. וּבְגִימְטְרִיָּא הַיָּא שְׁנָה שְׁבָה נִיגָאֵל. וּבְגִימְטְרִיָּא זְמַן הַיְצִיאָה מִגְּלוּת לְגְּאֻלָּה. וְכֵן ה' תִּשְׁעִ"ב בְּגִימְטְרִיָּא נִסַּח הַזְּמִירוֹת מִבּוֹר גְּלוּת דְּלָנוּ. וּבְגִימְטְרִיָּא בְּהַיָּא הַיָּעַת הַפְּקִידָה לְגְּאֻלָּה.

וְכֵן שְׁנַת תִּשְׁעִ"ב מְרַמֶּזֶת ב' פְּעָמִים בְּכְתוּב (עוּבִדִּיה א, יח) "וְהָיָה בֵּית יַעֲקֹב אֵשׁ וּבֵית יוֹסֵף לְהִבָּה וּבֵית עֲשׂוֹ לְקֶשׁ וְדִלְקוּ בָהֶם וְאֲכָלוּם וְלֹא יִהְיֶה שְׂרִיד לְבֵית עֲשׂוֹ כִּי ה' דָּבַר". "וְהָיָה בֵּית יַעֲקֹב אֵשׁ וּבֵית". וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' שְׁלֵמָה בְּרִיעֵר שְׁלִיט"א, שֶׁהַכְּתוּב "וְהָיָה בֵּית יַעֲקֹב אֵשׁ וּבֵית יוֹסֵף לְהִבָּה וּבֵית עֲשׂוֹ לְקֶשׁ". בְּגִימְטְרִיָּא תִשְׁעִ"ג.

חִיּוּב הַקֶּץ הַרְאִשׁוֹן בְּסִפְר דְּנִיָּאֵל (ז, כה): "עַד עֵידוֹן וְעֵידִנִין וּפְלַג עֵידוֹן" נִרְאֶה לְפַתּוֹר עַל פִּי דְּבָרֵי רִש"י בְּשֵׁם רַבִּי סַעֲדִיָּה גֵאוֹן "עֵידוֹן וְעֵידִנִין וּפְלַג עֵידוֹן" שֶׁהַעֲתִים הֵם ד' מֵאוֹת וּפ' שְׁמִיּוֹם צֵאתֶם מִמִּצְרַיִם עַד שֶׁנִּבְנְהָ הַבַּיִת, וּד' מֵאוֹת וְעֶשְׂרִי יָמֵי מִקְדַּשׁ רִאשׁוֹן הָרִי תַת"ץ וְעוֹד חֲצִי הַעֵת הַזֶּה תַמ"ה הָרִי אֱלִיף שִׁל"ה. אִף שֶׁבְּעוֹנוֹתֵינוּ

חשבון זה של רש"י עבר כבר, ולא נושענו, יש ללמוד מפירוש רש"י ורס"ג את משמעות "עידן", שהוא הזמן מיציאת מצרים עד סוף בית ראשון. ס"ה 890 שנה. לפי זה, אם נחשב כמנין "ונושנתם" 850 שנה, שמתחיל מהכניסה לארץ ישראל ולא מיציאת מצרים שרש"י מונה, יוצא שני עידנים וחצי, כלומר שנים וחצי כפול 850 שזה 2125. זמן זה יש להוסיף מעת שניתנו ישראל ביד מלכות רומי. על פי הנאמר בפסוק שם "ויתהבון בידיה". ומבואר בגמרא (שבת טו.), שניתנו ישראל ביד רומי 180 שנה לפני חורבן בית שני. ובית שני חרב על פי המבואר בגמרא וברש"י בריש מסכת עבודה זרה בשנת 3828 יוצא 180 שנה לפני חורבן הבית היא שנת 3648. ואם נוסיף שני עידנים וחצי על שנה זו, כלומר 2125 שנים, נגיע לשנת 5773 שנת ה' תשע"ג. זהו קץ שלטון רומי על ישראל. סייעתא לפתרון זה יש להביא מדברי מו"ר הגר"צ קושלבסקי שליט"א שפתר מאמר מהזוהר העוסק בגאולה כמדבר על שנה זו.

אמר העורך: אפשר להביא ראיה לדברי הרב קושלבסקי שליט"א שעידן הוא 850 שנה, מהמדרש (איכה רבה הקדמה כא) **אמר רבי יוסי בן חלפתא כל מי שהוא יודע כמה שנים עבדו ישראל עבודת כוכבים הוא יודע אימתי בן דוד בא.** רואים שה-850 שנה שעבדו עבודה זרה כמנין "ונושנתם", כמובא בגמרא (גיטין פח), מרמזים על זמן הקץ. וכן "ועידנין" בגימטריא 850. לפי החשבון שנו"ן סופית היא מספר שבע מאות.

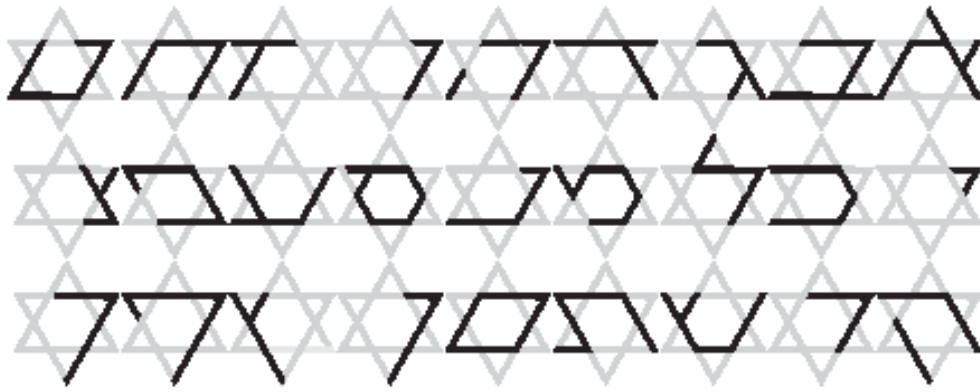
מצרי הורמוז

וּבִיתָר עֵמֶק בְּעֵנָן תּוֹרַת הַרְמֵז מְצִינּוּ בְּזֵהָר (בלק רב). **דְּבָרֵי תוֹרָה יֵשׁ בָּהֶם פֶּשֶׁט דְּרוּשׁ רְמֵז וְסוּד.** הזהר נוקט הסדר של פֶּשֶׁט דְּרוּשׁ רְמֵז סוּד לְרֵמֵז שֶׁהַדְּרוּשׁ וְהַרְמֵז מַחְבְּרִים בֵּין הַפֶּשֶׁט לְסוּד. הֵינּוּ שְׁדָרְךְ הַדְּרוּשׁ וְהַרְמֵז אֲפֹשֶׁר לְבָאֵר אֶת הַפֶּשֶׁט עַל פִּי הַסוּד. וְכֵן מוּבָא בְּסֵפֶר 'עֲרַבֵי נַחַל' (פרשת נשא) **שֶׁפֶשֶׁט רְמֵז דְּרוּשׁ סוּד** הם כנגד העולמות **אַצִּילוֹת בְּרִיאָה יְצִירָה עֲשִׂיָה.** וְרוֹאִים שֶׁבְּשִׁבִיל לְעֻלוֹת מְעוֹלָם הַעֲשִׂיָה שֶׁהוּא בְּבַחֲיַנַּת פֶּשֶׁט, לְעוֹלָם הָאַצִּילוֹת שֶׁהוּא בְּבַחֲיַנַּת סוּד, צָרִיךְ לְעַבֵּר דְּרָךְ עוֹלְמוֹת הַבְּרִיאָה וְהַיְצִירָה שֶׁהֵם בְּבַחֲיַנַּת דְּרוּשׁ וְרְמֵז. וְכֵן מְצִינּוּ בְּזֵהָר חֲדָשׁ (בראשית ג:) **גִּימְטְרִיאוֹת וְחֻשְׁבוֹן וְכוּ' מִשָּׁם נִכְנָס הָאָדָם לְדַעַת לְמַעְלָה.** וְזֶה לְשׁוֹן הַרמ"ק בְּסֵפֶר 'פְּרָדֵס רְמוּנִים' (ע' חח:) **יְדִיעַת סוּדוֹת תּוֹרַתְנוּ הַקְדוּשָׁה הוּא עַל יְדֵי הַצְרוּפִים, וְהַגִּימְטְרִיאוֹת, וְהַתְּמוֹרוֹת, וְרֵאשֵׁי תְבוּת, סוּפֵי תְבוּת, וְתוֹכֵי אוֹתִיוֹת, וְרֵאשֵׁי פְּסוּקִים, וְסוּפֵי פְּסוּקִים, וְדְלוּג אוֹתִיוֹת וְצָרוּף אוֹתִיוֹת.** רואים שְׁיְדִיעַת סוּדוֹת הַתּוֹרָה הִיא דְּרָךְ תּוֹרַת הַרְמֵז. וְכֵן אוֹתִיוֹת רַז נִמְצְאוֹת בְּרְמֵז בְּתַבַּת רְמֵז, לְרֵמֵז שְׁדָרְךְ הַרְמֵז מְגִיעִים לְרַז. וְכֵן **גִּימְטְרִיאוֹת בְּגִימְטְרִיא תְּפָר,** כִּי הֵם תּוֹפְרִים אֶת חֻלְקֵי הַתּוֹרָה. וְכֵן יְדִיעַת סוּדוֹת הַתּוֹרָה הִיא דְּרָךְ תּוֹרַת הַדְּרוּשׁ וְאַגְדוֹת חַז"ל, כְּמוּבָא בְּסֵפֶר ה'תַּנְיָא' (אגה"ק כג) בְּשֵׁם הָאֲרִיז"ל שֶׁרַב סוּדוֹת הַתּוֹרָה גְּנוּזִים בְּאַגְדוֹת חַז"ל. וְכֵן מוּבָא בְּפֶרוּשׁ הַגְּר"א עַל הַזֵּהָר (פקודי רנד:) **הַגְּדוֹת שֶׁהֵן בְּש"ס, כְּמוֹ הַמַּעֲשִׂים דְּנִבְּהָ בַר בַּר חֲנָה וְסַנְחֵרִיב, בְּהֵן גְּנוּזֵי כָּל הָאוֹרָה וְהַתּוֹרָה, כָּל רִזִּין דְּאוֹרִיתָא.** וְאִם נַחֲלַק אֶת הַפְּרָדֵס לְסִפְרוֹת יוֹצֵא שְׁלֵמוֹד הַסוּד הוּא כְּנֶגֶד אוֹת י' שֶׁל שֵׁם הו"ה, בְּבַחֲיַנַּת חֻקָּה. לְמוֹד הַדְּרוּשׁ הוּא כְּנֶגֶד אוֹת ה' שֶׁל שֵׁם הו"ה בְּבַחֲיַנַּת בִּינָה. לְמוֹד הַרְמֵז הוּא כְּנֶגֶד אוֹת ו' שֶׁל שֵׁם הו"ה בְּבַחֲיַנַּת יְסוּד שְׁכוּלָל ו' סִפְרוֹת. וְלְמוֹד הַפֶּשֶׁט הוּא כְּנֶגֶד אוֹת ה' אַחֲרוֹנָה שֶׁל שֵׁם הו"ה בְּבַחֲיַנַּת מְלָכוּת. וְכֵינֵן שְׁמוּבָא בְּשַׁעַר הַפְּנוּת' לְהָאֲרִיז"ל (קריאת שמע ח"א ע' קפא) **כָּל גְּאֻלָּה הוּא בְּיְסוּד,** לְכֵן הַגְּאֻלָּה תְּלוּיָה בְּתוֹרַת הַרְמֵז, שְׁדָרְכּוּ עוֹלָם לְסוּד. וְכֵן מְצִינּוּ בְּזֵהָר (בראשית כט:) **חַיִּים תְּלוּיִים בְּבֶן יֵשׁי, וּבְנָאוֹ נִמְשָׁכִים לוֹ, וּבְהֵם שׁוֹלֵט בְּכָל, וְהָאֲרִיז מְמַנּוּ נְזוּנָה.** רואים שֶׁהַמְשִׁיחַ יִשְׁפִיעַ פְּרִנְסָה דְּרָךְ הָאוֹת ו' וּבְכַח זֶה הוּא שׁוֹלֵט בְּכָל. וְכֵן **רְמֵז אוֹתִיוֹת זָרִים** הַמְסַמֵּל אֶת הַשְּׁפַעַת הַיְסוּד כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (יחזקאל כג, כ) **"וְזָרְמַת סוּסִים זָרְמַתְם".** וְכֵן זָרִים עַה"כ בְּגִימְטְרִיא רמ"ח, דְּהַשְּׁפַעַת הַיְסוּד כּוֹלֶלֶת אֶת כָּל הַרמ"ח אַבְרָם כְּדַבְּאֲרֵנוּ בְּמֵאֵמֶר 'חֻשְׁמַל תּוֹרָה'. וְלְכֵן הָאוֹתִיוֹת נח"ש בְּאוֹת אַחֲרֵי אוֹתִיוֹת רמ"ז או זר"ם, כִּי הַנְּחֻשׁ הוּא בְּבַחֲיַנַּת עֲרָלָה הַמְתַּלְבְּשֵׁת עַל הַיְסוּד. וְלְכֵן הַמַּעְבֵּר בֵּין גְּלוּת לְגְּאֻלָּה יִתְחַיֵּל בְּמִצְרֵי הוֹרְמוֹז, הַמְסַמְּלִים אֶת הַמִּצְרַיִם וְהַמַּעְבֵּר שֶׁל תּוֹרַת הַרְמֵז, שֶׁהוּא הַמַּעְבֵּר בֵּין הַפֶּשֶׁט לְסוּד, בֵּין הַגְּלוּת לְגְּאֻלָּה. וְיִתְכַּן שֶׁהַשְּׁתַּלְשֵׁל בְּנִשְׁמִיּוֹת שֶׁחֻלַּק גְּדוּל מֵהָאֲנִרְגִּיהָ שֶׁל הָעוֹלָם עוֹבְרָת בְּמִצְרֵי הוֹרְמוֹז, לְרֵמֵז עַל הָאוֹר אֵין סוּף שִׁיּוֹרֵד מֵעוֹלָם הַרְמֵז - יְצִירָה, לְעוֹלָם הַפֶּשֶׁט - עֲשִׂיָה, וּבְשַׁפְעָה זֶה נִכְלָל כָּל הָאֲנִרְגִּיהָ הַרוּחָנִית שֶׁל הָעוֹלָם הַתְּהוֹתוֹן.

מצרי הורמוז

וכן רואים שלמיצרי הורמוז יש צורת משלש של מים במפה, ומבאר לדברינו דמצינו בזהר חדש (ואתחנן ע.), שקו החסד נקרא אך וקו הגבורה נקרא רחב, והיסוד נקרא שם קו המדה, עגולא. ובפרוש 'מתוק מדבש' מבאר שם, שהיסוד יש לו ג' השפעות, שהם בבחינת משלש, וכל משלש הוא עגול. וכן מובא בספר 'מטעמים' (עיר מגן דוד) בשם ספר 'ארץ החיים' לכל דבר שבקדשה כגון פרכת ומטפחות ספר תורה ועל ההיכל, רושמים שש קצוות וקוראים אותו מגן דוד, והוא שני משלשים משלבים זה בתוך זה, משום שהתמונה ההיא מורה על יחוד ה' ומלכותו בשש קצוות. ומבאר לדברינו שמשלש הוא בחינת יסוד, וממילא שני משלשים יחד הם יחוד. וכן מובא ב'ספר הלקוטים' לרמ"ד וואלי כפאשר המלכות היא כנגד הפנים אז יש לה צורת המגן דוד. וכן מובא בשם הרה"ג ר' שמעון כץ שליט"א מפתח תקנה שמכסה עור התחש והאילים המאדמים שהיה על המשכן, היה מרכב לפי חלק מהשיטות מצורת משלש גדול ושני משלשים קטנים, ואם נצרף את שני הקטנים לאחד, נקבל יחד שני משלשים גדולים. עין בספר 'לקוטי יוסף' (א"ח ו) שמביא מקדמונים דברים גדולים על צורת המגן דוד. וכן הראו לי שבצורת מגן דוד רשומות כל אותיות א"ב ומנצפ"ך, ורואים שגם המשלש הוא בסוד אותיות המסמלות את תורת הרמז, וכן תורה נקראת אמת שהיא משלש של הכ"ב אותיות, א' בתחלה, מ' באמצע ות' בסוף. וכן מתן תורה היה בסוד משלש, תורה משלשת, לעם משלש, וכו'. וכן הר סיני נמצא במקום שצורתו במפה משלש, וכן על חכמת יון שהיא הלעמת זה של חכמת התורה שנתנה בסיני, מצינו שהיא בחינת משלש, כמובא במדרש (ב"ר צט, ב) לוי כנגד מלכות יון, זה שבט שלישי וזו מלכות שלישיה, זה אותיותיו משלשין וזו אותיותיה משלשין. וכן המנוחה בבית המקדש שהשפיעה את חכמת התורה והיתה בבחינת יסוד, כדבארנו במאמר 'חוטי החשמל מתחברים לשמיני', מצינו שיטת רש"י (שמות כה, לב) שהקנים היו יוצאים מצדיה באלכסון, יוצא שלמנוחה היתה צורת משלש.

מכתב

מאת הרה"ג ר' מתתיהו גלזרסון שליט"א

לכבוד עורך העלון 'סוד החשמל' וכו'.

ט"ז בשבט תשע"ב

אני שולח לכם טבלה שמצאתי על מרן הגר"ש אלישיב שליט"א ה' ישלח לו רפ"ש מן השמים בתושח"י. נא לפרסם את המכתב לזכותו.

המילים הר"ב אלישי"ב מופיעים בדילוג יחיד בתורה בפרשת קרשי המשכן והארון, והדילוג הוא מ"ח אותיות כנגד מ"ח קנינים שהתורה נקנית בהם. וכנגד מ"ח קרשי המשכן. הפסוקים הם בדיוק בפסוקים שחז"ל לומדים מהם שתלמיד חכם צריך להיות תוכו כברו כמו הארון שהוא זהב טהור בפנים ומבחוץ, וכמו כן אמות שבורות לרמז על תלמיד חכם שיסתפק במועט.

האחד ושני אדני מתחת הקרשה אחד ולי רכתי המשכן ימהעשהששהקרוש	ב לו: כו
ים ושני קרשי ענשה למקצעת המשכן בירכתיים והי ות ואמם למטה וי	ב לו: כז
חדויהי ותמיסאלראשו ולהטבעת האחת כן עשה לשני הם לשני המקצע	ב לו: כט
תוהי ושמה קרשי אדני המכסף ששה עשר אדני ששני אדני ששני אד	ב לו: כט
ני מתחת הקרשה אחד ויעשברי חיעצו שתי חמשה לקרשי צלע המשכן ה	ב לו: ל
אחת וחמשה ברי חם לקרשי צלע המשכן השני וחמשה ברי חם לקרשי חם	ב לו: לא
שכן לירכתיים מיהו יעשאת הברי חיהת יכן לברכת וכן הקרשי סמן הקצ	ב לו: לב
האלהקצה ואת הקרשי מצפה צהב ואת טבעת עשה צהב כתיים לברי חם וי	ב לו: לג
צאת הברי חם צהבו יעשאת הפרכת כן לת וארגמן ותן לעתשני ושש	ב לו: לד
צרמעשה חשבע שאת הכרביסו יעשלהארבעה עמודי שטיסו יצפם צהב	ב לו: לה
ווי הם צהבו יצק להם ארבעה אדני כסף יעש מסך לפתח האהלת כלת וא	ב לו: לו
רגמן ותו לעתשני וששמש צרמעשה רקם ואת עמודי וחמשה ואת ווי הם	ב לו: לז
וצפה ראשי הם ורשקי הם צהב ואדני הם חמשה נחשתו יעשבצאל לאת הא	ב לו: לח
רנעצו שתי סאמת יסוחצי ארכו ואמה וחצי רחבו ואמה וחצי קמתו וי	ב לז: א
צפהו צהב ורמבית ומחוץ ויעשלו צר צהב סביבו יצק לו ארבע טבע	ב לז: ב
ת צהב על ארבע פעמתי ורשתי טבעת על צלעו האחת ושתי טבעת על צלעו	ב לז: ג
השני תו יעשבד יעצו שטיסו יצפאתם צהבו יבא את הכדי סבטבעת על צ	ב לז: ג
לעת הארץ לשאת את הארץ ויעשכפרת צהב וראמת יסוחצי ארכה ואמ	ב לז: ה
הוחצי רחבה ויעששני כרביס צהב מקשה עשה את משני יקצ ות הכפרת כ	ב לז: ו
רובאחד מקצהו צהבו כרובאחד מקצהו צהב הכפרת עשה את הכרביס מש	ב לז: ח

אמרו המקובלים שכל מנהיגי הדור האחרון הם משורש משיח בן יוסף, ובודאי מרן הגר"ש ששמו **יוסף**, וכן **שלום** הוא יסוד בבחינת יוסף כידוע. בנוסף רואים בטבלה, תיבות **יוסף שלום הצדיק משיח אמ"ת**. הדילוג **משיח** הוא **בשש** אותיות המרמז על משיח בן יוסף ששייך למספר שש. הדילוג **הרב אלישיב** במספר **מ"ח** מרמז על האות הראשונה והאחרונה של **משיח**. וכן מצינו בזהר [תיקונים לח:]: שהקרשים במשכן היו בבחינת אות ו', המסמלת את יוסף. וכן יוסף **שלום** בן חיה מושה ר"ת **משיח**. ו**אלישיב** עם האותיות בגימטריא **משיח**. וכן **אלישיב** מרמז על הגאולה, ששם **אל** המסמל את החסד שגואל, **ישיב** ויגאל את ישראל בב"א. וכן מצינו בזהר [תיקונים סז]. שמקשר את הגאולה שתבא משם **ע"ב** לפסוק **"ושבתי בשלום אל בית אבי"**, ומבאר שם **שלום** מרמז על ב' משיחים. יוצא שהפסוק הזה שקשור לשם

ע"ב, מרמז גם על השם שלום, וגם על השם אלישיב, "ושבתי בשלום". ונביא את דברי הזהר: "ובשלום תובלון", ש' שלשת האבות, ו"ו שני משיחים, מל"ב של ובשלו"ם עולים לע"ב, וזהו שנאמר "ושבתי בשלום אל בית אבי". וכן אליש"ב ר"ת אחכה לו בכל יום שיבא. ור"ת הכתוב [בראשית מה, ט] "כֹּה אָמַר בְּנֵי יוֹסֵף שְׁמֵי אֱלֹהִים לְאָדוֹן".

וכן מקום מגוריו ברחוב חנן. "עַתָּה לְחַנְנָה כִּי בָא מוֹעֵד". ומספר הבית 10 המסמל מלכות. וכן יום הולדתו א' ניסן הוא זמן של גאולה, וראש השנה למלכים. וכן ידוע שיש מכתב מסבו בעל ה'לשם' עליו שהוא ינהיג את עם ישראל עד ביאת המשיח. והוסיף הרה"ג ר' דוד כץ שליט"א שיוסף שלום בן אברהם חיה מושה ר"ת משי"ח ב"א. והוסיף הרה"ג ר' מ' ח' ש' שליט"א שיוסף שלום בגימטריא שמו של משיח בן יוסף, נחמיה בן חושיאל עם האותיות. והוסיף הרה"ג ר' י, ש, צור שליט"א שיוסף שלום בן חיה מושה בגימטריא הכתוב המרמז על הקץ "וַיִּכְלּוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל צָבָאָם". וזה גם המספר של ממקומך מלכנו תופיע. [התקבל מהרה"ג ר' ד' לב שליט"א].

והוסיף הרה"ג ר' מתתיהו גלזרסון שליט"א שרבינו יוסף שלום אלישיב עם המילים בגימטריא הכתוב [איוב כח, ג] "קץ שם לחשך". וכן רבנו יוסף שלום אלישיב ר"ת אי"ש המסמל את יוסף, כמובא בלק"ת מהאריז"ל [בלק ע' רכח] שהיסוד נקרא איש. וכן אי"ש ר"ת אמצע ימין שמאל הנכללים ביסוד. וכן כתוב "איש צדיק". ונביא את דברי האריז"ל שם לראות עוד רמזים: "וקם שבט מישראל", שהוא היסוד, ושבט גימטריא איש, כי יסוד זעיר אנפין נקרא איש. ורואים שהאריז"ל מפרש את הפסוק בנבואת בלעם שמדבר על הגאולה "וקם שבט מישראל". שהקימה תהיה דרך בחינת "שבט" שהוא בגימטריא אי"ש המסמל את היסוד, וכן נביא מה'אור החיים' על הפסוק הזה ש"וקם שבט" הוא משיח בן יוסף. ובארנו שאי"ש ר"ת של יוסף שלום אלישיב. וכן "שבט" מרמז על החודש הנוכחי שבו הרב חלה, חודש שבט. שנקרא שְׁבֵט מלשון שְׁבֵט, שהוא יסוד. וכפי שמובא בספר יצירה שחודש שבט נוצר באות צ' המסמלת את היסוד, ולפי החלוקה של "ב חודשים כנגד י"ב שבטים, חודש שבט הוא כנגד יוסף. וכפי שמאריך ה'פרי צדיק' מדוע שובב"ם הם בחודש שבט. ונביא חלק מדברי ה'אור החיים': כנגד גאולת אחישנה שהיא באמצעות זכות ישראל, אמר "דרך כוכב", וכנגד גאולת בעתה, אמר "וקם שבט מישראל", פירוש שיקום שבט אחד מישראל כדרך הקמים בעולם דרך טבע. עוד רמז במאמר "דרך כוכב מיעקב", על משיח בן דוד הרמוז בכוכב כנזכר, ואומרו "וקם שבט מישראל", ירמוז על משיח בן אפרים. והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א שהכתוב "אשר יקרא אתכם באחרית הימים" בגימטריא איש או שבט. והוסיף הרמ"ז שליט"א ששב"ט מרומז בנוסח התפילה שים שלום טובה וברכה. וברכה זו היא כנגד הגאולה, כפי שרואים בסדור הרש"ש שכאן מכוונים את היחוד של התפילה. וכן דלי שהוא מזלו של חודש שבט, מרמז על המעבר בין הגלות לגאולה, כמובא ב'אור החיים' [במדבר כד, ז] "יזל מים מדליו וזרעו במים רבים וגו' ותנשא מלכותו". ואמר לשון דלי, לומר כי בערך בינה הגדולה אשר עתיד ה' לגלות לישראל בסוף הדורות, בימי מלך המשיח שהוא שער החמשים של בינה, כל המ"ט הם בגדר דלי בערכו, ואמר כי הגם שעתה הוא דלי זרע ישראל, יזכה לקחת מים רבים שהוא שער החמשים, והוא אומרו וזרעו במים רבים. "ותנשא מלכותו" היא מלכות המשיח.

כל זה נכתב במטרה לחזק את התפילות לרפואתו של רבנו יוסף שלום בן חיה מושה שהרי על משיח בן יוסף נצטוונו להרבות בתפילה. ומכוונים עליו בכל תפלה בברכת בונה ירושלים.

אודה מאד לכל מי שישלח לי הוספות על מאמר זה לזיכוי הרבים

ניתן להזמין את המהדורה החדשה של ספר 'סוד החשמל' [5 כרכים] במחיר 80 ₪ בלבד נא להשאיר הודעה בתא קולי 0573109982.

או בפקס 0737254480. או במייל fish@neto.net.il

ניתן לקבל בדואר אלקטרוני את מאמר צניעות האישה [סוד חיי האישיות לאור הקבלה לנשואים בלבד], או את הגיליון השבועי, או את מאמר קץ הגאולה בתשע"ב כ300 ראיות על ביאת המשיח בקרוב.

לשלוח בקשה למייל fish@neto.net.il